Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΤΟΜΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 44

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΙΑΥΤΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΜΟΝΟΤΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καὶ οἱ μὲν ἐμωόλεμοι ἐωαυσαν τὰς ἐχθροωραβίας, ἐβαντιήσαντες τὰ ωυρομαχικά των· ἀλλ' ὁ ωτερωτὸς τοβότης δὲν ἐβήντιησε τὰ βέλη του κ' ἔτσι ὁ ωόλεμος μεταβὺ τῶν δύο φύλων ἐβακολουθεῖ.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἰσχνὴ ποιοτικῶς αὐ·ἡ τὴ φορᾶ ἡ ἔμιετρη συνεργασία. Ἂν ἐξαιρέσω τὰ «Ὀνειρα» τοῦ κ. Γ. Δ. Βαρελᾶ, καὶ τὸν «Ὕπνο» τοῦ L'Ingonnu, τἄλλα κατώτερα τῶν προσδοκιῶν μου. Δὲν φαντάζεσαι τί ἔχουν γραφῆ γιὰ τὸν καϋμὸ τῆς ξενιτειᾶς κ. Γ. Σταύρου! «Ἡ ξενιτειὰ εἶνε θάνατος κ' ἐσ' εἶσαι, ξένε, ὁ πεθαμένος, καὶ κλαῖς τὸ θάνατό σου, καὶ μαῦρα πρέπει νὰ φορῆς...». Ὁπωσδήποτε δὲν εἶνε ἄσχημο τὸ τετραστιχάκι σου:

Τῆς ξενιτειᾶς τὴ γλύκα ἔχω δοκιμάσει
κι' ἀπ' τῆς ἀγάπης τὸν καϋμὸ ἔχω κασῆ·
φαρμάκια ἀμέτρητα ἔχω χ' ρτάσει
καὶ ξέρω τ' εἶνε τῆς ὀρφανιας τὸ φαΐ.

Ἔξυπνη ἡ «Σαμιώτισσα», κ. Flic-Flac, καὶ νόστιμα τὰ ἐπιγράμματά σου, κ. Ε. Ν. Κονιαβίτη. Ὄχι ἀπορρίψιμη ἡ «Φορτούνα» σου, κ. Ν. Ἀ. Καν., ἀλλ' οἱ στίχοι ἔχουν κάποιο ξεμποχείλισμα, ἐ·ῶ ἀκριβῶς ἡ τόση ὑποκειμενικότης τοῦ ποιήματος ἀπαιτοῦσε νὰ εἶνε σφιχτοδεμένοι μὲ τὸ νόημα, χωρὶς περιττὰ μπιχλιμπίδια καὶ ρητορεία. Πρόσεξε νὰ ἰδῆς πῶς μ' ἕνα μονάχα στίχο καὶ — κατὰ συμπτωσι — μὲ τὸ ἴδιο σύμβολο μᾶς ὑποβάλλει παρόμοια συναισθηματικὴ κατάστασι ὁ κ. Κώστας Χατζόπουλος.

Συνρίμια τὸ καράβι τῶν ὀνείρων
καὶ σκόρπια τἄρμενα...

Κανένα δικό σου ἐγκεκριμένο κι' ἀδημοσίευτο δὲν ἔχω κ. Κ. Δ. Μητσ. Οὔτε ἡ τελευταία «Ὀχτάβα» σου τέτοια ποὺ νὰ μ' ἀρέσῃ. Μὴ βιάζεσαι. Πίστεψέ με ὅτι μιὰ μέρα θὰ μ' εὐγνωμονῆς γιὰ τὴν αὐστηρότητά μου. Τὸ ἴδιο καὶ σεῖς, κ. κ. Γ. Μαγ. καὶ Γ. Δαρ. Μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς 'πῶ γιατὶ δὲν τὰ δημοσίευσα ἐ·ῶ τὰ ἐνέκρινα. Διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι μεθαύριο ποὺ θὰ γράψετε ἀσφαλῶς πολὺ καλλίτερα, θὰ θέλετε ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ καταχωνιάσετε τὸ φύλλο τῆς «Σφαίρας» στὸ ὁποῖο θὰ εἶνε δημοσιευμένα, ἀλλὰ δὲν θὰ μπορεῖτε γιατὶ θὰ ὑπάρχῃ εἰς τόμους στὴν Βιβλιοθήκη καὶ εἰς χεῖρας διαφόρων. Τὸ «Χαρᾶς δάκρυ» σου, κ. Ν. Νησ.—θὰ ἦτο ἴσως τὸ καλλίτερο ἀπ' ὅλα ὅσα μοῦ ἐστάλησαν ἂν δὲν τὸ χαλοῦσε ὁ β' στίχος μὲ τὴν «πεζότητα» τῆς φράσεως: «δὲν βρίσκεις ἄκρη..» Γιὰ ξαναρρίξ' του μιὰ ματιά. Ποῦ ἡ «Κρυφὴ σου ἀγάπη» κ. Σε. Γ. Γαμβ. Ὄχι ἀντὶ καλλίτερα νὰ γράψωμε χειρότερα! Ἡ «Ὄψι της» ὑστερεῖ πολύ. Ἀπορῶ πῶς τὸ 'πῆρες ἔτσι. κ. Ν. Κουλ.—Ὁ «Γυρισμός» σου θέλει..., ἀλλὰ εἶναι νὰ γείνῃ ποίημα. Ἐπίσης δὲν ἐγκρίνονται τὰ ἔμμετρα τῶν κ. κ. Μ. Σιγ., Κ. Α. Κυρ., Ἰ. Π. Δεσ., καὶ τὸ δικό σου, Δνίς Φ. Παπ., ποὺ ἂν καὶ ὄχι γραμμένο στιχηδόν, εἶνε ὅμως καθ' ὅλα ἔμμετρον. Γενικῶς σοῦ συνιστῶ ν' ἀποφύγῃς αὐτὸ τὸ εἶδος. Ὁ ρυθμὸς στὴν πρόζα εἶνε ἀδυναμία τῆς πρόζας. Τὸ σχετικῶς καλλίτερο πρότυπο στὴ φιλολογία μας εἶνε «Τὸ χάρισμο τῆς Θεᾶς» τοῦ Βλαχογιάννη ποὺ ὑπολείπεται ὅμως πολὺ ἀπ' τοὺς «Ἐκάτης ἔρωτες» κι' ἀλλὰ τοῦ ἰδίου, ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο ποὺ σοῦ ἀνέφερα.

Ἀπ' τὰ πεζὰ ἐγκρίνω μερικὰ ἔξυπνα τοῦ «Μυστηριώδους ἐραστοῦ» καὶ τοῦ κ. Χρ. Βράνα (ποὺ νὰ δοῦμε ὅμως πότε θὰ τὰ βάλω). Δυστυχῶς οἱ κ. κ. Ν. Λέντζ., Β. Νεστ. κὶ Γ. Β. Ἀνδρ. οὔτε κι' αὐτὴ τὴν φορὰ μὲ ἱκανοποίησαν. Τὸ πεζογράφημά σου Δνίς Ε Π. δὲν τὸ ἔχω πιά, δυστυχῶς.

Πολὺ εὐχαρίστως κ. Κ. Π. Ἀναγν., ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μοῦ στέλνεις εἶνε γνωστότατο κ' ἔχει δημοσιευθῆ καὶ μὲ τὶς παραλλαγές του ἀπ' τὸν καθηγητὴ κ. Ν. Γ. Πολίτη. Στεῖλε μου πεζὰ ὅ,τι θέλῃς· καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, γιατὶ δὲν ἐλήφθη.

Χάρηκα, Μαχαβαράτα, πάρα πολύ. Περιμένω.

Μὲ πολλὴ μου ἀπορία βλέπω ὅτι κανεὶς δὲν μοῦ στέλνει μεταφράσεις, ὡραῖες μεταφράσεις ἀπὸ βιβλία καὶ περιοδικά. Καὶ ὅμως μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν εἶχε καὶ πολὺ ἄδικο ὁ κ. Ξενόπουλος ποὺ ἔγραψε κάποτε, σὲ στιγμὲς ειλικρινείας, ὅτι τὸ χειρότερο ξένο εἶνε καλλίτερο ἀπ' τὸ καλλίτερο ἑλληνικό. Ὅμως ἤτο πολὺ νὰ τὸ 'πῇ κανεὶς αὐτό. Ἀλλ' ὅταν πάλι βλέπωμε τὴν ντόπια παραγωγὴ νὰ εἶνε ἐντελῶς τοῦ πεταμοῦ...

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Υ. Γ. Περὶ τῶν ἀποσταλέντων μοι ἔργων τῶν κ. κ. Χ Μαρκέτου, Μάγου, Καπνεργάτου, Νοσηλευομένου, Γ. Μεταξᾶ καὶ Κ. Γεωργίου θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ ἀνατολὴ

Γιὰ νὰ σὲ γλυκοφαντάσωθῶ μεγάλη ζωντανή,
σὰν ἀπ' ἀχτίδα ὁλόχρυση τοῦ ἡλίου στολισμένη,
φέρνω μπροστά σταματιαμουκαὶτὴνθρῶγυμνη
τὴν Σμύρνη τὴν πεντάμορφη καὶ νεραϊδοπλασμένη

Ι. Μακρυδάκις

Ἑπτανησιακὴ φιλολογία Κόντε Κουρούπη

Ο ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

(Ὑπερκόσμια ἐποποιΐα)

ΑΣΜΑ ΤΡΙΤΟ

2.

Κι' ὁ Ἄιος, δίχως τὸν καιρὸ νὰ χάσῃ
προσμένοντας σταυροὺς νὰ ξεκρεμάσῃ,
ἐκεῖ ὁ Ἡγεμόνας καὶ παράσημα,
ποῦνε στὸν ψόφο ἄχρησα καὶ ἄσημα,—
ἀπὸ τὰ στήθια τοῦ, ποῦ τοῦ ἦσαν βάρη,
τοῦ τὰ ξεκόλλησε σωρὸ κουβάρι,
κ' εἶπε στὸ Διαολο, ποῦ ἦταν παρέκει
κ' εἶχε τὸν Ἡγεμόνα στὸν ντουφέκι:
— Παγ'τα, γιὰ τοῦ Σταυροῦ μας τὸ χυτήριο,
ἐκεῖ στὸ κηλιδοκαθαριστήριο
καὶ ρίχτα οὐλα στὸ βραστὸ καζάνιο·
μὰ πρόσεξε κ.λά, μωρὲ Ζιζάνιο,
νὰν τὰ κρατήσῃς ἐκεῖ μέσα ἰσόβια,
γιατὶ ἔχουνε λογιὸ λογιῶ μικρόβια,
κι' ἂν τὰ περάσω στὴ δική μας χώρα
μπορεῖ οἱ Ἀγγέλοι νὰ κολλήσουν ψώρα,
κι' ἄν,σὰν τσ' ἀθρῶποι, ἀνοίξ' ἡ ὄρεξί τους
νὰ φαγωθοῦνε τ' ἀναμεταξύ τους·
κι' ἂν οἱ 'Αγγέλοι μας τὰ ἴδια φτιάσουνε,
ὐὰ ρθοῦν οἱ ἀθρῶποι γιὰ νὰ μᾶς δικάσουνε!

3.

Ἄπλωσε ὁ Διάολος τὰ δυὸ φτερά του
καὶ πῆρε τσοῦ σταυροὺς μετὰ χαρά του.
Γιατὶ κι' ὁ Διάολος, ποῦχει τσοῦ τρόπους
διαολικούς, δὲν εἶνε σὰν τσ' ἀθρώπους,
κι'ὄντας τὸν γλέπῃ ὁμπρός του τὸ Σταυρόνε
φείδια τὸν ζώνουνε καὶ τόνε τρῶνε·
ἐ·ῶ οἱ ἀθρῶποι, ἀξίζουν δὲν ἀξίζουνε,
θέλοντας μεταξύ τους νὰ γυαλίζουνε,
ὅπου σταυρὸ ὁπανέησουν τὸν βουτᾶνε
κι' οὐδὲ καὶ ψέφοι δὲν τὸν παρατᾶνε.
Τόμου ὁ Ἅγιος γιὰ δουλειὰ του πρώτη
τὸν παρασήμω τὴν καθαριότη
ἀπὸ τὸν ἄθρωπο τὴν ἐξασφάλισε,
ποὺ κ'ι στὸν ἄλλον κόσμο τὰ κουβάλησε,
ἐστρωψε πάλι πρὸς τὸν Ἡγεμόνα,
ποὺ στεκε μὲ τρεμουλιασμένο γόνα,
—γιατὶ ἔγλεπε τὸ Διάολο μπροστά του,
καὶ τἄχε χρειαστῆ μὲ τὰ σωστά του,—
καὶ τοῦ ξαγάπε :—Σ' ἔλεγαν πατέρα
τόσοι λαοὶ στ' κράτος σου κεῖ πέρα·
γιὰ πές μας πῶς ἐβάσταγε ἡ καρδιά σου
νὰ πιάνῃς κὺρ Πατέρα, τὰ παιδιά σου
καὶ νὰν τὰ ροκανᾶς νύχτα καὶ μέρα—
ποῦ ναν τσου πάρῃ ὁ διάολος τὸν πατέρα;

4.

Τότες ὁ Ἡγεμόνας τῶ λαῶ
ἀπάντησε: —Πρέσβευα καὶ Θεό,
καὶ τὸ Χριστούλη μας τὸ Σταυρωμένο
ὁλόκληρο τὸν εἶχα χρυσωμένο
κι' ἀποθεμένο ἀπάνω ἀφ' τὸ κρεββάτι·
μὰ εἶχα καὶ χτισμένη στὸ παλάτι
μιὰ πλούσια καὶ μικρούλα ἐκκλησιά,
π' οὖλα τση μέσα ἦσανε χρυσᾶ,
παγκάρια, μανουάλια καὶ καντήλια,
μὰ ὡς καὶ τοῦ παππᾶ τὰ πετραχήλια,
κ' ἔγω σὲν ὄρθρο πάγαινα πουρνὸ
καὶ βράδυ-βράδυ στὸν ἑσπερινό,
κι' ἀφίνοντας τσ' ἐγκόσμιες περηφάνειες
ἔπεφια κάτω κι' ἔκανα μεσάνοιες,
νὰ σιχορέσῃ ὁ Θεὸς ἀπὸ μένα
τσὴ ἁμαρτιες ποὺχα κανωμένα
ἐκεικὰ τὴ μέρα· κι ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη
θὰ ξαναπάγαινα τὸ βράδυ πάλι
νὰ γονατίσω στσ' ἐκκλησᾶς τὴ μέση
καὶ τσὴ καινούργιες νὰ μοῦ συχορέσῃ.
— Μωρὲ τὸν γλέπετε καλὰ τὸν μπόγια;
ἐθάρρεψε τὸ πῶς μ' αὐτὰ τὰ λόγια
θὰ τοῦταν εὔκολο νὰ μᾶς τουμπάρῃ
ἔτσι, ποὺ ὁ Διάολος νὰ μὴν τὸν πάρῃ.

Ο ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Ἡ κόμησσα ντὲ Ροζιέρ, νέα ἀκόμη, ἔχασε τὸν ἄνδρα της ποὺ ἀγαποῦσε πάρα πολύ. Ἀποφάσισε κι' αὐτὴ νὰ μείνῃ χήρα καὶ, γιὰ παρηγοριά της, πῆρε ἕνα ὀρφανὸ· καὶ τοῦ ἔδοσε τὸ ὄνομα ἐκεῖνου. Οἱ συγγενεῖς της ἔκαναν τὸ κάθε τι γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρῃ τὸ μικρό, μὰ ὄχι μόνο δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν μεταπείσουν, ἀλλὰ τὴ θύμωσαν σὲ τέτοιο σημεῖο πού, καθὼς μαθεύτηκε, ἔκαμε διαθήκη κι' ἄφηνε μόνο στὸν Παῦλο ὅλα τὰ ὑπάρχοντά της.

Τὸν εἶχε μὴ σταῇ καὶ μὴ βρέξῃ. Ἀλλὰ ξαφνικὰ μιὰ μέρα πεθαίνει ἀπὸ κεραυνοβόλο ἀποπληξία. Ὁ μικρὸς Παῦλος ἐπῆγε νὰ πεθάνῃ κι' αὐτὸς ἀπ' τὴ λύπη. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔρθαινε αὐτό, δὲν βρέθηκε πουθενὰ ἡ περίληψη διαθήκη. Οἱ συγγενεῖς της, ποὺ παραμόνευαν, 'μπῆκαν μέσα στὸ σπίτι καὶ σ' ὅλη τὴν κολοσσιαία περιουσία κ' ἔδιωξαν κακὴν κακῶς τὸν Παῦλο, μόλις 12 ἐτῶν τότε.

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν δημῶδαι ἐπίκαιροι)

Πεφουρκισμένος ὄντος ἐμὲ καθὰ πατὴρ Ἐμβαλλέξον καὶ τὰ ἐφενξῆς ἄνεφ τινὶ προοιμίου.

Ἐντέτυχήκας δθεν νεανὶν
σφόδρα ὡραιοφανήν,
πλῆρεν γλυκύτην
ὥσπερ γλυκὺν Ἀφροδίτην.
Ἔχειν δὲ πάνλευκους ὀδοὺς
μαργαριτοδούς,
καὶ ποῦς μετὰ γαμβέων
ὑπογαργαλέων.
Ἐώρακον γὰρ καὶ ρὶν
λίαν ἐνγλαφυρήν,
καὶ ροδὼν ἐν τῇ παρειάν,
τὸ ὁποῖον,
νὰ ἀπολώλῃς τὰ ὀὰν
μετὰ τῶν καλαθίων.
Ἐν ἄλλοις λεξαις γυνὴν
ζαχαρωτήριον,
τὸ ὁποῖον πινεῖν
ἐν τῷ ποτήριον,
καὶ κατεμπροχθίζεις γλυκερῶς ὡσπεράν λουκούμιον
κ'οὐχ ἀντεχέσθαι οὐδ'ἑαπτὸν τὸν'Εμβαχούμιον,
τὸ ὁποῖον, ρίψαντος χαμαὶν τ) μελανεμόνον
καὶ τὸν «Ἁρματωλῶν Σωτηρίαν» ράσιον
ἐβούλει καταφάγαι ρουφισσεὶν τὸ κοράσιον
ἐν μίαν αὐθοστιμεὶν ἐμβουχίαν!
Εἰδ' ἀλλέως, βρονδοφώνων λέξω εἰς 'Εμβαχούμιον:
—«'Εξελέλυθε ἐκ τοῦ σὸν ἀσκητῶδη ἐμβουχίαν
καὶ ἔμβλεξον μετὰ τοιάπτην Σειρὴν
ἵνα ἐωρακώμεθον πῶς συντηρήσεὶν σώας τὰς [φρήν.
Τί ποιεῖς; τὸν ὅσιον ὑπὸ τὸ ράσον ὑποκάτου
Ἰδοὺ γοῦν τὸ ρόδον μετὰ τοῦ πηδημάτου!
Ἔχεις ὄντων τὴν νευρῶδες σάρξ ἀγνὴν
ἐνώπιον καὶ ἀπεναντίας θελγηρὰν γυνήν;
ἐξέλεφσον ἐκ τοῦ θεοσωτὴρ οἶκον
καὶ διαπεπέρασε ἀμβρόχαις ποῦς τὶ'ν Ρουμ-
Εἰ δὲ καὶ μὴ, ἀλλέως, [πίκον!
χτυπᾶν ἐρωτοπαθὲς ἐν τῷ σὸν σῆθον κτύπους;
Τότε, ὡς φαοὶν καὶ ὁ Ὠμέγα Ναπολέος,
«Ὀψομέσθεν εἰς τοὺς 'Αγίους Φιλίππους!»
τὸ ὁποῖον, ὅπερ χείρων χειρότερον
κανψαλιστῆς ἐν τῷ πῦρ τὸ ἐξώτερον!!»

Ο 'Αγκαθάγγελος

Ὡς μόνη χάρι ὁ κακότυχος τοὺς ἐζήτησε
νὰ τοὺ δόσουν μιὰ φωτογραφία «τῆς μητέρας». Ἀλλὰ τοῦ ἀρνήθηκαν καὶ τὸν πέταξαν ἔξω μὲ τὶς κλωτσιές.

Μὲ σπαραγμὸ ψυχῆς κι' αὐτὸς 'πῆγε σ' ἕναν παπουτσῆ νὰ μάθῃ τέχνη γιὰ νὰ ζήσῃ. Καλομαθημένος κ' εὐσυνειδητος ὅπως ἦταν γλήγορα πρόκοψε στὴ δουλειὰ του κ' ἔγινε ἀπ' τοὺς καλλίτερους ἐργάτες.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Ὁ Παῦλος, παλληκάρι πιά, ἀγάπησε μιὰ ὡραία κόρη καὶ τὸν ἀγάπησε κ' ἐκείνη. Ἀλλὰ ἦταν πλούσια κ' οἱ γονεῖς της, ἀν καὶ τὸν ἐκιμοῦσαν ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, καὶ τοὺς ἦταν συμπαθητικός, δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν γιὰ γάμο γιατ' ἤτανε φτωχός. Κ' οἱ δυὸ ἐρασταὶ ὑπέφεραν τὰ βασανα τῆς ἀγάπης.

Μιὰ βραδυὰ στὸ πανηγύρι τοῦ Ἀϊ-Γιαννιοῦ τὸ μέγαρο ντὲ Ροζιὲρ 'πῆρε φωτιά. Ἔτσιδαν χορὸ κ' οἱ προσκαλεσμένοι μόλις μπόρεσαν νὰ σωθοῦν, γιατί, ὅπως ἦταν παλιὸ κι' ἀπὸ ξύλο, οἱ φλόγες τὸζωσαν εὐθύς. Οὔτε ἰδέα νὰ γλυτώσουν τίποτε ἀπ' τὰ πράγματα—ποιός τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ. Μόνο ὁ Παῦλος σὰν τρελλός, χύθηκε μέσ' στὶς φλόγες! Προτοῦ ἀκόμη ἐκβιάσῃ τὴν εἴσοδο, εἶχε πάθει ἐγκαύματα σὲ διάφορα μέρη τοῦ σώματός του. Κι' ὅμως δὲν ὑποχωροῦσε· ἀγωνίζουνταν ἀπελπισμένος· ἔπειτα χάθηκε...

— Πάει αὐτός! εἶπε μὲ συγκίνησι τὸ πλῆθος ποὺ ἔβλεπε ἀπ' ἔξω.

Ἀλλὰ σὲ λίγο φάνηκε σ' ἕνα παράθυρο κρατῶντας τὴν εἰκόνα τῆς λατρευτῆς του «μητέρας».

— Σοῦ ἀνήκει δικαιωματικῶς εἶπε ὁ Εἰσαγγελεὺς ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ. Οἱ ληρονόμοι δὲν ἐμίλησαν. Κι' ὁ Παῦλος φιλοῦσε τώρα μέβλαχτάρα εὐλαβικὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας ἐκείνης γυναίκας, σὰ νὰ φιλοῦσε αὐτὴ τὴν ἴδια—

Καθὼς ὅμως τὴν ἐξέταζε, παρατήρησε ὅτι ἀπὸ πίσω εἶχε ξεκαρφωθῆ σ' ἕνα μέρος. Σηκώνει τὸ χαρτόνι καὶ βλέπει ἀνάμεσα καφετωμένο ἕνα φάκελλο μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Γιὰ τὸν ἀγαπητό μου Παῦλο». Ἀνοίγει· ἦτο ἡ διαθήκη διὰ τῆς ὁποίας ἡ κόμησσα τὸν ἔκαμνε γενικὸ της κληρονομο. Μ' ὅλη δὲ τὴν καταστροφὴ κι' ὅσα κι' ἂν εἶχαν φάγῃ οἱ συγγενεῖς, εἶχαν μείνῃ πάντα ἀρκετὲς χιλιάδες· περισσότερες ἀπ' ὅσες ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ γίνῃ πλούσιος καὶ νὰ πάρῃ τὴν καλή]του, μετὰ εὐχῆς τῶν γονέων τηςκι' ὅλου τοῦ κόσμου.

Ο Διπλωμάτης

Ἀθηναϊκὰ ἀναγνώσματα

ΡΩΣΣΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΓΙ' ΑΝΔΡΑΣ

— Ναί· γυναῖκα! ἐπανέλαβεν ὁ Λώρης. Καὶ προσέθεσε: "ἐλᾶτε δύ. Εἶνε τάχα τόσο σοβαρὸ ὅτι ἕνας ἄνδρας ἐπὶ πλέον — πάντως δὲ ὄχι ὁ δεύτερος ἐδῶ εἰς τὰς 'Αθήνας — γνωρίζει τὸ πραγματικόν σας φύλον;

'Αλλ' ἐνῷ ἀνέμενε νὰ τὴν ἀκούσῃ ἀρνουμένην, διαμαρτυρομένην, ἐξεγειρομένην, τὴν εἶδεν αἴφνης μᾶλλον χαίρουσαν καὶ μὲ ἀποφασιστικὸν ὕφος σύρουσαν αὐ·ὸν πλησιέστερον

— Σσσ!... Θὰ σᾶς εἰπῶ, ἄλλα σᾶς ἐξομολογοῦμαι ἂς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Καλά. Ὄχι ὅμως μαζύ. Θὰ παρατηρηθῇ. 'Η Δνὶς Ζ. — ἔχει ἤδη ὑποπτευθῇ...

— Σέρω! 'Αλλὰ ποῦ θὰ συναντηθῶμεν.

— Θέλετε αὔριο;

— Ὄχι ὄχι ἀπόψε! κάπου, ἰδιαιτέρως...

— Ἔστω. Θέλετε νὰ εὑρεθῶμεν εἰς τὰς 8 ἀκριβῶς εἰς τὴν στάσιν τοῦ τραμ Πατησίων;

— Μάλιστα. Νὰ κανονίσωμεν τὰ ὡρολόγιά μας. Πᾶτε καλά; Πόσο λέτε;

— 7 καὶ 17 ἀκριβῶς.

*

Ἀπὸ δέκα λεπτῶν ὁ Λώρης τὴν παρηκολούθει ποὺ τὸν ἀνέμενε.

— Ἐλᾶτε λοιπὸν τοῦ εἶπε μόλις ἐνεφανίσθη.

— Γιατί; ἠρώτησε; ἡ ὥρα δὲν εἶνε ἀκόμη 8..

— Πτρα 2, 3 λεπτά...

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου μετέβησαν παρουσιάσθη ὁ ἴδιος ὁ διευθυντής. Ὁ Λώρης ἀντήλλαξε ταχὺ βλέμμα.

— Διά δωμάτιον; ἠρώτησεν. Λίγο πρὶν θὰ μοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ μόλις ἐξεκενώθη ἐκτάκτως τὸ 2ο. Εἴσθε τυχεροί.

— Δὲν ἀμφέβαλλα.

Ὅταν ὁ Λώρης ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ εὑρέθησαν μόνοι, ἡ θελκτικωτάτη Πριγκήπισσα ἐχύθη εἰς τὴν ἀγκάλη του καὶ μὲ μίαν συναρπάζουσαν προκλητικότητα ἀνελύθη εἰς τὴν πλέον παθητικὴν αἰσθηματολογίαν.

— Ναί, σὲ ἀποθησα, ἐπόθησα τὰ χείλη σου, τοῦ ἔλεγε· καὶ ἂν δὲν μοῦ ἀπεκάλυπτες τὸ μυστικόν μου σύ, θὰ σοῦ τὸ ἀπεκάλυπτα ἐγώ ἡ ἰδία... Ὦ τί ὡραῖος ἄνδρας ποῦ εἶσθε, Λώρη, τί ὡραιος...

Καὶ ἐκόλλησε τὰ χείλη της εἰς τὰ ἰδικά του. Ὁ Λώρης εὑρέθη ὑποχρεωμένος νὰ δεχθῇ τὸ φλογερὸν ἐκεῖνο φίλημα. 'Αλλ' αἴφνης ἰσχυρὸς κωδωνισμὸς ἠκούσθη κάτω εἰς τὸ θυρωρεῖον, κατόπιν φωναὶ καὶ βήματα ἀντήχησαν καὶ μετ' ὀλίγον ἐκρούσθη ἡ θύρα του δωματίου. Ἐκεῖνη ἔγινε κάτωχρος καὶ τὸν ἐκύτταξε περίφοβος.

— Μὴ φοβῆσαι, τῆς εἶπε· τὶς οἶδε... Καὶ ἐγερθεὶς ἐβάδισεν ἠρέμα πρὸς τὴν θύραν.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου! ἠκούσθη μία φωνή. Ὁ Λώρης ἤνοιξε, ἀντήλλαξε λέξεις τινας μετὰ τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιωματικοῦ, οὗτινος προέβαλεν ἡ σιλουέττα.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ φύγωμεν, εἶπεν ἐπιστρέφων, διότι θὰ χρειασθῇ νὰ βεβαιώσωμεν τὴν ταὐτότητά μας. Κάποια ἔρευνα...

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς! Πᾶμε.

Ἐνῷ ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου, κάποιος ἐπληρίαζε τὸν Λώρην καὶ τῷ ἐνεχείρισεν κάτι.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἠκούσθη λέγων.

— Αὔριο ἐλπίζω νὰ μὴ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν ἀποτυχίαν, εἶπεν ὁ Λώρης μόλις ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀπραστμὰν ὅπου ἐκάθητο ἐκείνη. Συναντώμεθα εἰς τὸν Πειραιᾶ;

— Εἰς τὸν Πειραιᾶ!

— Ναί στὰς 8 ἀκριβῶς. Τὸ πρωΐ. Μὲ τὸν ἠλεκτρικό. Θὰ εἴμεθα ἐντελῶς ἀσφαλεῖς ἐκεῖ.

*

Τὴν ἐπιοῦσαν μόλις ὁ πρίγκηψ ἐξήρχετο τοῦ ἠλεκτρικοῦ, ἕνας μικρὸς τῷ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολήν.

— Πῶς; μὲ ξεύρετε;

— Ὁ κ. Λώρης μοῦ τὴν ἔδοσε γιὰ σᾶς.

Τὴν ἤνοιξε νευρικά. Περιεῖχε ἕνα τηλεγράφημα ἐκ Σύρου, ἔχον οὕτω:

«Φθάνω μὲ τὴν «Συρία»
Λέο Ἀστοῦτσεφ

καὶ εἴπετο ἡ ἑξῆς σημείωσις διὰ μολυβδίου:

«Ὑπάρχουν καὶ "Ἕλληνες ἀστυνομικοί».

Χαίρετε *Λώρης*

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ «Συρία» ἐφ' ἧς ἐπέβαινεν ὁ μνηστήρ της, εἰσήρχετο εἰς τὸν λιμένα, καὶ ἡ πριγκήπισσα ἔσπευσε νὰ εὕρῃ λέμβον...

ΤΕΛΟΣ

Τὸ ἀστυνομικόν μας

Μία δολοφονία

Ράφλ ὁ διάσημος διαρρήκτης καὶ ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ κλεπταποδόχου Μπάϊρ.

Ὁ Ράφλ εἶχε ἀργήσει νὰ γυρίσῃ. Τὸν περίμενα μ' ἀνυπομονησία, μ' ἀνησυχία, μ' ἀγωνία. Ποτὲ ἄλλοτε ἐὲν εἶχε ἀργήσει τόσο. Τέλος ἦλθε. Βουτηγμένος στὸν ἱδρῶτα, καταλος ἦλθε. Βουτηγμένος στὸν ἱδρῶτα, κατά

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Οἱ Μοντεφιόρε

Τοῦ *Ρενὲ Μαιζερουὲ*

Ὁ «ρέκτης», ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ θεατρικογράφοι, διευθυντὴς τοῦ θεάτρου «Ἔδεν», ἀπὸ παιρὸ πιὰ κυνηγοῦσε μιὰ ἐπιτυχία κ' ἔβαλε καὶ τὰ τελευταῖα χρήματά του στὴν ἐπιχείρησι. Τελευταῖα, μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, στοὺς τοίχους, στὰ κιόσκια, στὶς μόστρες, παντοῦ, πελώρια χρωματιστὰ προγράμματα, ρεκλαμάριζαν δύο πελωρίους ἀθλητάς μὲ τὶς εἰκόνες τους, ἑτοιμους ν' ἀλληλοσπαραχθοῦν. Ὁ ἕνας, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, ἔστεκε κοντὰ σ' ἕνα ἄσπρο τοῖχο, κι' ὁ ἄλλος τοῦ ζωγράφιζε τὸ προφὶλ ἀπάνω στὸ τοῖχο μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου ποὺ κρατοῦσε. Οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν μὲ τὰ μεγαλύτερά τους κεφαλαῖα τὴν ρεκλάμα αὐτή:

Τὴν Πέμπτην:

Πρώτη ἐμφάνισις εἰς τὸν «Ἔδεν»

Οἱ Μοντεφιόρε!

Οἱ Μοντεφιόρε!

Οἱ Μοντεφιόρε!

Ἡ περιέργεια τοῦ κοινοῦ εἶχε κορυφωθῆ. Ὅλες οἱ θέσεις ἦταν κατειλημμένες μιὰ βδομάδα πρὶν κι' ὁ «ρέκτης» διευθυντὴς ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ χαρίσεις.

***

Ἐκείνη τὴ Τρίτη, ἡ κόμησσα Ρεγκίνα ντὲ Βιλελὴ εἶχε δεχθῆ μόνο τρεῖς-τέσσερες στενοὺς φίλους της καὶ τὴν ξαδέλφη της, τὴν κ. ντὲ Ρουέλ, μιὰ κοφολὴ ποὺ ὅλο γελοῦσε σὰν ὅπως κελαδεῖ τὸ πουλί. Εἶχε ἀρχίσει νὰ βραδυάζῃ. Καθὼς σφρίγιζαν τὸ τσάϊ, ἡ κόμησσα Ρεγκίνα εἶπε:

— Οἱ Μοντεφιόρες αὐτοί, εἶνε ἀλλήθεια τόσο ἐξιοπερίεργοι ὅπως τοὺς περιγράφουν οἱ ἐφημερίδες;

— Ναί, ἀξίζει, βέβαια, νὰ τοὺς δῇ κανείς. Εἶνε κάτι ἄγριο ποὺ συγκινεῖ ὅπως οἱ ταυρομαχίες.

— Πῶς θὰ ἤθελα νὰ τοὺς δῶ!

— Δυστυχῶς, ἐξαδέλφη, στὴν καλή τάξι σὰν ἐμᾶς δὲν ἐπιτρέπεται... Μὰ γιατὶ τάχα;...

— Ἐ! μὰ νὰ σοῦ πῶ σὲ τέτοια καταγώγια...

Κι' ὅμως μετὰ δυὸ-μέρες ἡ κόμησσα ντὲ Βιλελὴ παρευρίσκονταν στὴν πρώτη τῶν Μοντεφιόρε μ' ἕνα ἁπλὸ φόρεμα καὶ μὲ πυκνὸ, πολὺ πυκνὸ βέλο! Ἐκείνη ἡ ψυχὴ γυναῖκα ποὺ εἶχε πανδρευθῆ χωρὶς ἐρώτα μόλις βγῆκε ἀπ' τὸ σχολεῖο τῶν Καλογραιῶν, ἔγινε νευρικὰ χλωμὴ κι' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια γιὰ νὰ βλέπῃ καλύτερα τοὺς δυὸ σαλτιμπάγκους ποὺ κατεχειροκροτοῦνταν. Καὶ πραγματικὰ, ἀλαζονική, σύγκριμε τοὺς δυὸ ἐκείνους κολοσσοὺς μὲ τοὺς φρακοφορεμένους καχεκτικοὺς κυρίους ποὺ ματαια δοκίμασαν ὥς τότε νὰ τῆς πλανέψουν τὴν καρδιά.

Ὁ κόμης ντὲ Βιλελὴ εἶχε πάγει σ' ἐκλογικὴ περιοδεία, καὶ τὸ ἄλλο βράδυ ἡ Ρεγκίνα νοίκιασε θεωρεῖο στὸ Ἔδεν. Παραφερομένη δὲ ἀπὸ φλογεροὺς πόθους, ἔγραψε σ' ἕνα κομμάτι χαρτὶ τέσσερες γραμμές, τὰ στερεότυπα λόγια ποὺ γράφουν στοὺς ἠθοποιούς: «Ἕνα ἀμάξι σᾶς περιμένει στὴν ἔξοδο. — Μιὰ ἄγνωστη ποὺ σᾶς λατρεύει», κ' ἔστειλε τὸ μπιλιετάκι στὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς Μοντεφιόρε, τὸ σκοπευτή.

Ἀ! μὲ τὶ λαχτάρα τὸν περίμενε μέσ' στὸ κλειστὸ ἁμάξι, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὸ τζάμι. Κι' ὅταν ἐκείνος παρουσιάσθηκε, μὲ δισταγμό, μὲ φόβο μήπως τοῦ παίξουν καμμία φάρσα, καὶ βρῆκε ἕξαφνα μιὰ γυναῖκα. Στὴν ἀρχὴ νόμισε ὅτι εἶχε νὰ κάμῃ μὲ καμμιὰ τοῦ δρόμου καὶ τῆς εἶπε θαρρετά:

— Μὴν ἔχεις τίποτα, κουνέλα μου;

Ὅλ' αὐτὰ τὴν συγκίνησαν ἀλλόκοτα τὴν κόμησσα. Ἔσκυψε στὴν ἀγκαλιά της τὸ σκοπευτὴ κι' ἀνασήκωσε τὸ βέλο νὰ τοῦ δείξῃ ὅτι εἶνε ὁμορφα καὶ νέα καὶ λαχταριστή. Δὲν μιλοῦσε. Ἀνακομονοῦσε νὰ βρεθῇ μαζύ του μόνη. Κι' ὅταν, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, βγῆκαν ἀπ' τὴν κάμαρα τοῦ ξενοδοχείου, ἐκεῖνος ἔσερνε βαρειὰ τὰ μπεττίνια του κ' ἡ Ρεγκίνα χαμογελοῦσε μὲ τὰ μάτια παραλυμένα, ἀλλὰ πάντα μὲ τὸ αἰώνιο ἀγνὸ παρθενικό της ὕφος.

Ὕστερα πῆρε τὸν δεύτερο. Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἀξίωσε κι' ἀπ' τὸν ἕνα κι' ἀπ' τὸν ἄλλον ἦταν νὰ μὴ θελήσουν νὰ μάθουν πῶς λεγόταν καὶ τί ἦταν. Ἀλλὰ ὁ μικρὸς ἦτανε αἰσθηματικός. Τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ ὅτι ἡ κόμησσα τὸν ἐρωτεύεται. Τὴν ἐρώτησε μάλιστα. Ἐκείνη γέλασε. Ἀλλ' αὐτὸς μιὰ νύχτα τῆς εἶπε τρυφερά, γονατιστὸς στὰ πόδια της:

— Τί καλὴ ποὺ εἶσαι, ποὺ μ' ἀγαπᾶς καὶ μὲ θέλεις! Τέτοια εὐτυχία δὲν τὴν περίμενα νὰ μ' ἀγαπήσῃ μία τόσο μεγάλη κυρία!

Ἡ Ρεγκίνα σουφρωσε τὰ φρύδια.

— Μὴ θυμώσῃς, ἐξακολούθησε ἐκεῖνος, ποὺ σὲ ἀκολουθῆσα κ' ἔμαθα τὸ σπίτι σου καὶ τ' ὄνομά σου κι' ὅτι εἶσαι κόμησσα καὶ πλουσία.

— Βλάκα! τοῦ φώναξε ἐκείνη, τρέμοντας ἀπὸ θυμό. Τὰ πίστεψες αὐτὰ τὰ παραμύθια ποὺ σοῦ εἶπαν!

Γότε τοὺς σιχάθηκε καὶ τοὺς δύο! Ἤθελε νὰ τοὺς ξεφορτωθῇ. Ἀλλὰ ὁ μικρότερος ἤξερε τ' ὄνομά της καὶ μποροῦσε νὰ τὴν ἐκθέσῃ... Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ πάρῃ τέλος αὐτὴ ἡ ἱστορία. Λοιπόν, τὴν ἄλλη νύχτα, εἶπε ἕξαφνα στὸ σκοπευτή:

— Ἄκουσε, προτιμῶ τὸ σύντροφό σου. Σένα δὲν σὲ θέλω πιά...

— Τὸ σύντροφό μου! μούγκρισε ἐκεῖνος μὲ μανία, κι' ὥρμησε ἀπάνω της. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὴ χτυπήσῃ. Καί, σκύβοντας τὸ κεφάλι, τῆς εἶπε μ' ἀπελπισία: «Καλά, δὲ θὰ ξαναΐδουθοῦμε πιά, ὁφοῦ τὸ θέλεις...

***

Τὸ θέατρο ἤταν πλημμυρισμένο ἀπὸ κόσμο. Οἱ Μοντεφιόρε ἔδιναν τὴν συνηθισμένη παράστασί των. Ὁ ἕνας ἔστεκε κοντὰ στὸν ἄσπρο τοῖχο, κι' ὁ ἄλλος τὸν σημάδευε ὅπως πάντα μὲ μονοδικὴ ἐπιτηδειότητα καὶ ζωγράφιζε μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ περιστρόφου τὴ σιλουέττα του πάνω στὸν τοῖχο. Τὸν χειροκροτοῦσαν, ὅταν ἔξαφνα σ' ὅλο τὸ θέατρο ἀντήχησε μία ἀπέραντη κραυγὴ τρόμου.

Οἱ γυναῖκες λιποθυμοῦσαν. Ἡ μουσικὴ ἔπαυσε νὰ παίζῃ.

Τί εἶχε συμβῆ; Στὴν ἔνντη σφαῖρα ὁ μικρὸς κύλισε κατὰ γῆς, μὲ μιὰ μεγάλη πληγὴ στὸ μέτωπο. Ὁ σκοπευτὴς ἔμεινε ἀκίνητος καὶ βουβὸς ἐνῷ στὸ θεωρεῖο της ἡ κόμησσα Ρεγκίνα ἀφίζουνταν μὲ τὴ βαντάλια της...

Καὶ τὴν ἀκολουθῆ μέρα, περιστοιχισμένη ἀπὸ τοὺς γνωστούς της στὸ γιαπωνέζικο σαλονάκι, ἔλεγε ἀπαθέστατα:

— Λένε ὅτι συνέβη κάποιο ἐπεισόδιο μ' ἐκείνους τοὺς περίφημους κλόουν, τοὺς Μοντα... Μοντε... πῶς τοὺς λένε, Τόμυ;

— Μοντεφιόρε, κυρία, ναί...

Ὕστερα, μίλησαν γιὰ τὴν Ἀντζὲλ Βελούρ, ποὺ κουλοῦσε τὰ ἐπιπλά της, γιὰ τὰ θάψη τὶς παλιές της τρέλλες προτοῦ πανδρευθῆ τὸν κρίγκηπα Στερμπεκ. (Μετάφρ. Κ. Κρεσσά)

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Χειονοωριάτικο

Τοῦ *Κ. Χατζοπούλου*

Τ' ἔχεις ἀγέρι μέσ' στὰ δάση
κι' ἀναστενάχεις ὁλιβερά;
— Τὰ μαδημένα κλαίω λουλούδια
ποὺ μοῦ μυρώναν τὰ φτερά.

Γιατὶ νεράκι στὴν κοιλάδα
θλιμμένο τραγουδᾶς σκοπό;
— Κλαίω τὴ χαμένη πρασινάδα
πότρεχα μέσα χαρωπό.

Γιατί, γιατί, τρελλὸ πουλάκι,
τώρα μὲ πόνο κελαϊδεῖς;
— Κλαίω τῆς ἄνοιξης τὰ κάλλη
ποὺ πέταξαν ἀπὸ τὴ γῆς.

Τί ἔχεις καὶ σὺ κι' ἀναστενάζεις,
πικρὴ κι' ἀγέλασιν καρδιά;
— Κλαίω τῆς ἀγάπης τὴν ἐλπίδα
ποὺ μῶφυγε παντοτεινά!

Ἐπηρεύω...

Ἡ φωτογραφία μου εἶνε στὰ χέρια της, εἶνε στὴν ἀγκαλιά της, εἶνε στὰ στήθη της. Νοιώθει τὸ ἁπαλὸ ἀγγιγμα τῶν χεριῶν της, ρουφᾶει τὴ μεθυστικὴ πνοή της, ἀπολαμβάνει χίλιες θωπεῖες καὶ χίλια φιλιά: Κ' ἡ μορφή μου, ἡ χαρτένια μορφὴ μου, δὲ μένει ἀναίσθητη — τῆς ἀποδίδει τὰ φιλιά, τὰ γλυκὰ φιλιά της, γλυκύτερα ἀκόμη καὶ τ' ἀρράτα στήθη τῆς ἀγαπημένης μου τὰ τραντάζει μιὰ ἀγνὴ καύμωσι καὶ πόθου ἀνατριχίλα. Κ' ἐγὼ ζηλεύω, ζηλεύω ἀλήθεια τὴ φωτογραφία μου.

Σκάλα, Κύπρου *Κυπριοτόπουλο*

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγάπη

Τοῦ *Ὀσκὰρ Οὐάϊλντ*

Ὅπως ὁ ἥλιος μὲ τὴ θαμβωτικὴ λαμπάδα του διώχνει τ' ἀχνὸ φεγγάρι ὡς μέσ' στὴ σκοτεινὴ σπηλιά του προτοῦ τὸ ἔρμο ἀκούσῃ ἔστω καὶ ἐν' ἀηδονολάλημα — ἔτσι κ' ἡ Ὠμορφιά σου κρατᾶ κλειστὰ τὰ χείλη μου καὶ κάμνει τὰ γλυκύτερα τραγούδια μου παράφωνα νὰ ἠχοῦν.

Κι' ὅπως ἡ αὐγούλα ἀπολυᾶ πάν' ἀπ' τὰ λιβάδια τὸν ἀέρα ποὺ μὲ τὰ ὁρμητικὰ φτερὰ καὶ τὰ τρελλὰ φιλιὰ του σπάει τὶς καλαμιές, τὶς μόνες ποὺ θὰ στεῖναν τὸ τραγούδι· — ἔτσι καὶ τὸ θυελλικό μου πάθος μὲ τρικυμίζει καὶ τῆς ἀγάπης τὸ ξεχείλισμα κρατᾶβουβὸ τὸν ἐρωτάμου.

Ἀλλ' ὅμως, προτοῦ ἐσὺ τραβήξῃς πέρα ἐκεῖ ὅπου τὰ χείλη ψάλλουνε γλυκύτερες μελωδίες καὶ πρὶν ἐγὼ ἀρχίσω νὰ ζῶ μὲ τὴν ἄκραπη ἀνδύμησι τῶν φιλιῶν ποὺ δὲ δοθῆκαν καὶ τῶν τραγουδιῶν ποὺ δὲν ἀκούσηκαν, σοῦ εἶπαν τὰ μάτια μου γιατὶ σωπῶσα τότε καὶ γιατὶ ἡ Λύρα μου ἔμενε ξεκούρδιση.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Σὲ μιὰ ραμανὴ

Χίλιες φορὲς τὴ φίλησα
τὴ γαλανὴ στὰ μάτια
καὶ ἀνέβηκα μὲ τὰ φιλιὰ
σ' ἀιθέρια παλάτια.

Χίλιες φορὲς μ' ὁρκίσθηκε
μαζύ μου νὰ πεθάνῃ
κ' ἐγὼ γαλώντας ἔλεγα
— Εἶσαι γυναῖκα, φύσαι.

Τ.Τ. 900 *Κ. Μαθιουδάκης*

Τὸ σκυλλί μου

Μ' ἐρώτησες νὰ μάθῃς τὸ γιατὶ
τὸ πιστό μου σκυλλάκι σὲ γαυγίζει,
ἕνα μονάχα ξεύρω νὰ σοῦ πῶ
κάτι κακὸ γιὰ σένα θὰ γνωρίζῃ.

Ἔρεις πολὺ καλὰ πῶς τὸ σκυλλὶ
εἶνε τὸ μόνο ζῷο ποὺ γνωρίζει
ὅσοι εἶνε ἄνθρωποι κακοί,
αὐτοὺς μονάχα νὰ γαυγίζῃ.

Ὅσο σὲ μένα ἤσουνα πιστὴ
ἤξερε καλὰ νὰ σ' ἀγαπάῃ,
τώρα ποὺ εἶσαι, ἄπιστη, κακὴ
καὶ τὸ σκυλλί μου ἀκόμη σεμισάει.

(Μετάφρ. *Κωστ. Τζηρ.*)

Ψαροσούβλα τῆς ἀγάπης

Τὰ νυχτόφωτα πετρόδια κάθε βράδυ,
τῆς θωριᾶς σου ποθν' γιορτάγια στὸ σκοτάδι,
τ' ἀγαπῶ.

Τὴ γαλήνια σ' ὀμορφιὰ καὶ τὴν ἀγκάλη
ἄρησέ μου κοπελλια στὸ περιγιάλι
νὰ χαρῶ.

Ψαροπούλα σὺ γλυκειὰ ἐγὼ ψαρᾶς σου·
ἔλα γύρε 'δῶ σιμὰ μὲ τὴν καρδιά σου
ποὺ ποθῶ.

Στὴ νυχτιὰ βαθειὰ-βαθειά, π' ὁ νοῦς τὰ χάνει,
τὴ φλογάτη σου ματιὰ σὰν πυροφάνι
τὴ ζητῶ.

Σὰν ψαράκι λιγωμένο στὰ νερά σου,
παλληκάρι φλογισμένο στὰ μαλλιά σου,
ἂς χαθῶ. *Χρησ. Δ. Μαρκέτος*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΣΦΑΙΡΑς,,

Η ΓΕΜΜΑ

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ σήμερον. Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας δύνανται νὰ τὴν ζητήσουν ἀπὸ τοὺς ὑποπράκτορας οἱ δὲ ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀπὸ τοὺς ἐφημεριδοπώλας των. Ἕκαστον τεῦχος λεπτὰ 50.

Σ' αὐτὴν ποὺ μ' ἐννοιωσε...

Φ—ῶς ἄπλετο πλημμύρισ' ἡ καρδιά μου
Ὠ—κόρη τῆς καρδιᾶς μου, ἁγιασμένη
Φ—ῶς ποὺ στὴ λάμψι του τυφλώνει τὴ ματιάμου
Ω—κόρη τῶν ἀγγέλων χαϊδεμένη.
Μ—ούδωσες, ὦ Σὺ μικροῦλα μου μιὰ ὁλόλαμ-
[πρη ἀχτίδα
ΟΥ—ράνια, θεοφώτιστη καὶ ποὺ τὴν λὲν
[Ἐλπίδα!..

Θεο)νίκη *«Τασκὸς»*

ΜΟΒΟΡΙΚΑ

ΣΑ ΝΑΜΟΥΝΑ ΠΡΩΤΑΡΑ!

Ἂν εἶστε πέντε, φεύγεστε κι' ἂν εἶστε δέκα ἐλᾶτε· καὶ ὁ Μιστόκλης τῆς Μανιὼς κανένα δὲ φοβᾶται. Ἔτσι τοὺς εἶπα, ρὲ φυλλοκάρδι, τῶν μπάτσων, σὰν μὲ ζώσανε, μὲ μπαμπεσιά, γιὰ νὰ μὲ πιάσουν. Μὲ στρίμωξαν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καφενέ, μόλις καὶ παρήγγειλνα ἕναν γαλ' καὶ ὄχι, ἐπιασαν δυὸ τὴν πόρτα κι' οἱ ἄλλοι προχωρήσανε γιὰ νὰ μοῦ βάλουνε βραχιόλια. Ἐγώ, τώρα... εἶδα τὸ γοματάρχη ποὺ σακκουλευότανε, μὰ δὲ βαρυέσαι λέω, τραβάω τὸ κοφτερό μου στόνα χέρι καὶ σπάλλο τὸ ἀτσάλι. Ἔπρεπε γιὰ νὰ μὲ δῇς κείνη τὴν ὥρα, ρὲ βάσανο, ἔπρεπε νὰ μὲ δῇς ἔτσι σὰν ἀστακὸ ἀρματωμένο, ξηγιέμαι τσαγκὸ φυστίκι μὲ πέντε χωροφυλάκους καὶ τὸ νοματάρχη — τρίκοζος τἀδρέψ — καὶ νὰ αἰσταν θῇς, ρὲ Εὔα, σὲ ποιόνα κάνεις τὴ Γαλάτεια. Οἱ μπάτσοι ποὺ λές, ἔκαναν νὰ τραβήξουν τὰ μπιστόλια. μὰ τὰ μασσᾶμε — λέω! — καὶ τοὺς βρονιάω μιὰ στὰ ποδάρια — ἔνοπλος ἀντίστασι κατὰ τῆς ἀρχῆς, κὺρ συγγελέα! Νομίζω;... Αἴ ρὲ Χριστέ, καὶ νὰ τοὺς δῇς πῶς ἔστριψαν, ἀραιοπλάνα γίνανε, ποῦθελαν νὰ μοῦ τὰ φέρουνε ἑξάρες. Ἐμένα!... Σκίμπως ἤμουνα προτάρα λέω!... Εἶπα νὰ τοὺς ἀνοίξω, μὲ τὸ κοφτερό μου, ἀπὸ μιὰ κουμπότρυπα, ἔτσι γιὰ τὸ παρασημο τῆς ἀξίας — μὰ δὲν ἀξίζει, λέω, ρὲ μυστήρια!!.. Ἄφες αὐτοῦς, ρὲ ἀειπάρθενε, οὐ γαρ οἶδασι κ' εἴδανε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι... Ἐμένα δὲ μ' ἀγγίζουνε τὰ μουγζουρουὶ... τὰ μπράμ, τὰ μπρούμ... Μπῆκες, ρὲ κοῦκο; Ὅμως σ' ἀ οὐύμησα, ρὲ Μανιώ!... Σ' ἀποθύμησα, λέω... Ἐψές, προψὲς ἐπέρασα ἀπὸ τὴ γειτονιά σου, μὰ ἐσύ, ρὲ οὐράνιο τόξο, δὲν ἐφάνῃκες. Ὡς καὶ τὰ παρεθύρια σου ἀμάχι μοῦ κρατοῦνε, κι' ὄντας μὲ δοῦνε νὰ περνῶ, δίχως ἀγέρα κλειοῦνε! Ἄκου τὸ λοιπό... Αὔριο τὸ βράδυ, καλῶς νὰ μὲ δεχτῆς — κι' ὅ,τι βγεῖ, ρὲ εἰμαρμένη!... Σφάξε τὸ μόσχο τὸ σιτευτὸ καὶ στρῶσε τὰ προικιά σου, ρὲ ἀνύμφευτε! Μὲ τὸ μπαρδό... Εἶπα!... Ἀμα μὲ μπαγίσῃς γἄρχουμαι γιαλό, ξεμαντάλωσε τὴν πόρτα, ρὲ πυργοδέσποινα, καὶ ἂς τὰ κλαίῃ ποὺ τἄχει... Μὰ ἂν ἰδῇς καὶ δὲν ἔρχομαι τότε νὰ σῆς «ἡ τὸ Μιστόκλη πιάσανε ἢ τὸ πᾶν ἀπόλλυται» — νομίζω, ρὲ Διονύση Ἀεροναγίτη; Καὶ τότενες ρὲ Μανιὼ θὰ μὲ ξαναρξίξουνε στὴ χάψη -ῆμαρτον Παναγία μου! Καὶ τότενες ρὲ βάσαγο·

Ἔλα στ' Ἀνάπλι, μάτια μου,
νὰ πάρῃς τὰ κομμάτια μου.
Ἔλα στ' Ἀνάπλι δυὸ σκαλιὰ
νὰ σοῦ φιλήσω τὴν ἐλιά.
Ἂν εἶσαι σπλάχνο καὶ πονῆς
ἔλα στ' Ἀνάπλι νὰ μὲ ἰδῇς...

Ὁ Μιστόκλης

Κουβέντες γιὰ μεγάλους

Ο ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ

Δημοτικὴ παράδοσις

Μιὰ φορὰ σ' ἕνα χωριό, ἤταν μιὰ μάννα καὶ μιὰ κόρη πολὺ ὄμορφες. Ὁ ἄντρας ἤταν στὰ ξένα χρόνια καὶ οὔτε γράμμα οὔτε γραφή, τόσον καιρὸ τώρα. Ὄμορφες πολὺ εἴπαμε. Μὰ κανένας ἀπὸ τοὺς νυχοπάτες τοῦ χωριοῦ δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ νύχτα, μὰ οὔτε καὶ μέρα τὸ κατώφλι της. Ἔτρεμαν οἱ δυὸ γυναῖκες τὴ γλῶσσα τῶν γειτόνων καὶ τῶν χωριανῶν τὸ κουτσομπολειό· συλλογιζόταν μὴν τὸ μάθῃ ὁ ἀνδρας στὰ ξένα καὶ κοντολογῆς, γιὰ τὴν τιμή τους κανένας δὲν εἶχε τίποτε νὰ πῇ.

Μὰ ἕνας μάνναγ γυιός, ἀπόνα ἄλλο κοντινὸ χωριὸ βγῆκε καὶ καυχίστηκε, πῶς δὲν ἤταν ἄξιοι οἱ νέοι ἐκείνου τοῦ χωριοῦ νὰ ξελογιάσουν δυὸ γυναῖκες μοναχὲς καὶ πῶς αὐτός... Μεγάλος ὁ λόγος καὶ τὸ στοίχημα βαρύ. Μὰ κι' αὐτός, τὸ ξαναλέμε, μάνναγ γυιός.

Κινάει τὴν ἄλλη μέρα καὶ πάει στὴ χώρα. Ψουνίζει φουσάνια, μαντήλια κι' ἄλλα καλούδια, τὰ φορτώνει στὸ μουλάρι, καβαλικεύει καὶ ξεκινάει μιὰ καὶ δυὸ καὶ φτάνει κατὰ τὸ σύθαμπο στὸ χωριό. Ρωτάει στὸ μεσοχῶρι· τὸ σπίτι τῆς γυναῖκας τοῦ Τάδε, πῶρει χρόνια στὴν ξενιτειά, ποῦ εἶνε. Τοῦ τὸδειξαν ξεπεζεύει μπροστὰ στὴν πόρτα, τὴν χτυπάει καὶ κατεβαίνει ἡ μάννα.

— Γειά σας!

— Καλῶς ἠρθες!

— Ἐδῶ κάθεται ἡ γυναῖκα τοῦ Τάδε;

Ἐκείνη σὰν τἄκουσε ἀναγάλλιασε.

— Πῶς; τὸν ξέρεις τὸν ἄντρα μου; Ποῦ εἶνε; Τί κάνει;

— Ὁ ἄντρας σου κυρά μου, εἶνε γκαρδιακός μου φίλος. Χρόνια μαζὶ ψωμὶ κι' ἀλάτι φάγαμε στὰ ξένα. Μὰ μιὰ ἀρρώστεια τοῦτυχε βαρειὰ καὶ τώρα κυτάζει νὰ μαζώξῃ λίγο καζάντιο αἰ νάρθῃ στὸ σπίτι του. Σᾶς στέλνει μὲ μένα κι' αὐτὰ τὰ πράματα. Ἔφυγα βιαστικὸ καὶ γράμμα δὲν ἐπρόφτασε νὰ γράψῃ. Μὰ μοῦπε πολλὰ χαιρετίσματα...

Καὶ ἡ κόρη φάνηκε στὸ κατῶφλι, σὰν ἥλιος ποὺ προβάλλει. Δόχτηκαν κ' οἱ δυό, μὲ χαρὰ τὸν ξένο, ξεφόρτωσαν τὰ πράματα καὶ τὸν προσκάλεσαν νὰ περάσῃ μέσα. Ἐκεῖνος ἔκανε τὸ βιαστικό. Βιαζότανε νὰ πάῃ στὸ χωριό του, στὸ σπίτι του, τόσα χρόνια τὸν καρτεροῦν κι' αὐτὸν ἀπὸ τὰ ξένα. Μὰ ἐκεῖνες δὲν τὸν ἄφηναν ἤθελαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ νὰ μάθουν νέα γιὰ τὸ δικό τους τὸν ξενητεμμένο. Ἐμπῆκε στὸ σπίτι, μὰ πάντα... βιαστικός. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐκεῖνες. Ἔσφαξαν κότα. ἔρκιασαν πήτρα κι' ἄνοιξαν β ρέλι καινούριο. Ὅταν ἀπόφαγαν καὶ τοὺς εὐχήθηκε μὲ τὸ καλὸ καὶ γρήγορα νὰ δεχτοῦν καὶ τὸ δικό τους ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ ..

— Μπᾶ, μπᾶ, μπᾶ! Ποῦ νὰ πᾷς; Ἐδῶ θὰ μείνῃς ἀπόψε. Δὲν βλέπεις τὸν καιρό; χιονιᾶς. Κοιμήσου δῶ ἀπόψε καὶ ταχὺ σηκώνεσαι καὶ φεύγεις.

— Ἀ! ὄχι αὐτὸ δὲ γίνεται! Ποῦ νὰ σᾶς ἀνησυχῶ...

— Καμμιὰ ἀνησυχία! Μετὰ χαρᾶς! Θὰ σοῦ στρώσουμε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ τζακιοῦ καὶ μεῖς ἀπὸ τὸ ἄλλο!

— Ὄχι· θὰ φύγω.

Ἐκεῖνες δὲν τὸν ἄφηναν. Τόσα χρόνια εἴχανε ν' ἀκούσουν γιὰ τὸν ἄνθρωπό τους ποὺ ἤτανε στὰ ξένα... Τότε ἐκεῖνος ἔκανε πῶς στενοχωριότανε. Κἄτι ἤθελε νὰ πῇ...

— Μὰ ξέρετε... Εἶνε κ' ἕνα ἄλλο. Ἔχω ἄσχημα φυσικὰ στὸν ὕπνο μου! Ροχαλίζω δυνατά...

— Κοιμόμαστε βαρειὰ καὶ δὲν ἀκοῦμε...

— Παραμιλάω... λέω ἄσκημες κουβέντες!..

-- Δὲν πειράζει. Ὕπνος εἶνε...

— Εἶμαι καὶ ὑπνοβάτης! σικώνομαι στὸν ὕπνο...

Τίποτε, ἐπέμειναν νὰ μείνῃ κ' ἔμεινε. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ τζακιοῦ αὐτός, ἡ μάννα μὲ τὴν κόρη τῆς ἀπὸ τἄλλο.

Ἔπεσαν, μὰ κανέναν δὲν ἔπερνεν ὁ ὕπνος... Μάννα καὶ κόρη περίμεναν τὸν ξένο νὰ παραμιλήσῃ... Τί κουβέντες τάχα θἄλεγε...

Σὲ λίγο, ἄρχισεν ἕνα ροχαλητὸ δυνατό, σὰν νἄβραζεν ἕνα καζάνι φασόλια. Χρτ!... χρρ. Ὁ ξένος ἄρχισε νὰ παραμιλᾷ.

— Χρρρ... γρρρ... χρρρ... θὰ σ'κωθοῦ... χρρ χρρ θὰ σ'κωθοῦ νἄρθουν πλάϊ σας... χρρ.

Τῶπε καὶ τὸ ξαγάπε. Μητέρα καὶ κόρη περίμεναν, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάνῃ. Ἐκεῖνος τὸ δικό του.

— Χρρ θὰ κτλ.

Ἡ μάννα ἔχασε τὴν ὑπομονή της, ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ ροχαλίζῃ, σὰν τσουκάλι ποὺ βράζει.

— Χ..χ..ρ... χ..χ..ρ... Τοῦ λιὲς μὰ δὲν τοῦ κἀν'ς... χ..χ...χρ...

Ἐκεῖνος τὸ δικό του. Κ' ἐκείνη σὰν νὰ παραπονιοῦνταν καὶ νὰ τὸν ἐμάλωνε...

— Χ...χ...ρ... τοῦ λιὲς μὰ δὲν τοῦ κἀν'ς..,.

Ὥρα ἤταν.

— Χρρρ... τοῦ λιῶ καὶ τοῦ κάνου!...

Καὶ σηκώνεται καὶ πάει καὶ πλαγιάζει δίπλα ἀπὸ τὴ μάννα. Τὰ ροχαλητὰ ἔπαψαν. Μόνον ἡ κόρη σιγὰ σὰν νὰ βράζῃ σ' ἕνα μπρίκι νερό, ἐροχάλιζε, ψευτοκοιμότανε κι' ἀφουγκραζόταν ἀφοῦ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ἄρχισε κι' αὐτή.

— Χ,χ,χ... χφ.χ.χ.φ... Καὶ μεῖς τὰ μικρὰ ψυχὺ ἔχουμε...

Τὴ μάννα, κουρασμένη τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, μὰ ὁ ξένος ἄκουγε τὸ παράπονο τῆς κόρης καὶ βαρειὰ ροχάλιζε...

— Χρρρ... χρρρ καὶ σὲ σᾶς θἄρθω.

Μὰ ἡ κόρη βιαζότανε.

— Χ...χ...φ .. κ' ἐμεῖς τὰ μικρό...

— Χρρρ.,. Ὑπομονή... χ.φ.φ.χ.φ φ Καὶ σὲ σᾶς θἄρθω.

Καὶ πῆγε καὶ σ' ἐκείνη.

Ἀφοῦ πέρασε ἄλλη τόση ὥρα ὁ ξένος γύρισε στὸ γιατάκι του καὶ κοιμήθησαν βαρειὰ ὡς τὸ πρωΐ...

Τὴν ἄλλη μέρα ἔβρεχε. Ποῦ νὰ πάῃ ὁ ξένος μὲ τὴ βροχή; Δέν τὸν ἄφηναν. Μὰ ἐκεῖνος ὅλο καὶ τόλεγε, πῶς δὲν ἤθελε νὰ τές ἀνησυχήσῃ, ποῦ παραμιλοῦσε καὶ ροχάλιζε βαρειὰ καὶ ἤταν κ' ὑπνοβάτης...

Μὰ ἐκεῖνες ν τὸ πίστευαν.

— Ἐγὼ ἀποκοιμήθοκα ἀμέσως σᾶν ἔπεσα καὶ δὲ σ' ἄκουσα κι' ἂν ροχάλιζες κι' ἂν παραμιλοῦσες... Ἐσὺ κόρη; Ἀπείκασες τίποτα;

— Τίποτα μάννα... Κοιμήθηκα κ' ἐγὼ ἀμέσως, ὕστερ' ἀπὸ σένα... *Ὁ Γερονίκος*

Τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἑλλην. τύπου ἐν Κιάτῳ ἀνέλαβεν ὁ δραστήριος ὑποπράκτωρ κ. Χ. Π. Ἀνδροῦτσος.

ΥΨΗΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΜΠΛΟΦΑΡΕΤΕ

*Εἰς τὰς νεαράς μου φίλας, τὰς ὁποίας εὐχαρίστως ἐπαναβλέπω μετὰ τὴν δίμηνον ἀπουσίαν μου, θὰ ἐπεθύμουν νὰ δόσω μερικὰς καλὰς συμβουλάς, ὄχι πλέον ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀγὸν καὶ ἄδολον ἔρωτα — διότι αὐτὸς δὲν παίρνει ἀπὸ τίποτε κα

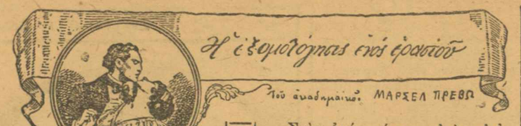

15 Στὴν ἀπόφασί μου αὐτὴ μ' ἐπηρέασε κ' ἕνα γράμμα τοῦ καλοῦ μου δασκάλου καὶ φίλου Φράνσις Ο' Κέντ, στὸ ὁποῖο μοῦγραφε: «Πάλι καλά. Ἀφοῦ ξεμπέρδεψες τόσο εὔκολα νὰ εἶσαι κ' εὐχαριστημένος. Ἀλλὰ φαντάζεσαι ὅτι σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν μπορεῖς νὰ ζήσῃς μόνος σ' ἕνα χωριὸ σὰν τὸ Πλουΐ, χωρὶς καμμιὰ ἀπασχόλησι παρὰ ρεμβάζοντας μονάχα; Γι' αὐτὸ σοῦ συνιστῶ νὰ βρῇς μὲ κάθε τρόπο κάποια ἀπασχόλησι, οἱαδήποτε· ἀλλ' ὄχι ἰππασία· κᾶτι θετικότερο. Ἀλλοιῶς γρήγορα θ' ἀριβάρῃς στὸ Παρίσι, κ' ἐννοεῖς, δὲν πρέπει...» Τὸν ἄκουσα. Ἕνα κτῆμα μου ποὺ ἡ μίσθωσίς του τελείωνε τότε, τὸ ἔκανα πρότυπο, ἔβαλα νέες φυτεῖες, ἐγκαινίασα καινούργιες καλλιέργειες, κ' ἔκανα διάφορες ἐγκαταστάσεις. Ὕστερα περνοῦσα τὸν καιρό μου καὶ τίποτε δὲν μ' ἀνησυχοῦσε, οὔτ' ἐτάραζε τὴ γαλήνη μου.

Ἔνα πρωί, ποὺ γυρνοῦσα μὲ τ' ἄλογό μου στὸ χωριό, στρύφοντας τὴν ὁδὸ Σαίν-Αἰνιάν, διασταυρώθηκα μ' ἕνα ἁμάξι. Ὁ ἁμαξᾶς του μ' ἐχαιρέτισε. Παρατήρησα μέσ' ἀπ' τὸ παραθυράκι...Διέκρινα τὴν κυρία Ντιουσσατελιέ, τὴν μητέρα τῆς ἄλλοτε μικρῆς μου φιλενάδας, τῆς Βαλεντίνας. Κι' ὡνειροπόλησα καὶ πάλι τὰ παλιά κι' ἀθῶα μου ἐκεῖνα χρόνια. Ἀλλ' ὅταν ἔφθασα στὸ Πλουΐ, μιὰ μακρυὰ ὁμιλία ποὺ εἶχα μ' ἕναν ἐνοικιαστή, μ' ἔκανε νὰ λησμονήσω ὁλότελα τὴν πρωινὴ ἐκείνη συνάντησι καὶ τὰ περασμένα ποὺ μοῦ ξανάφερε στὸ νοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὴ μία τ' ἀπόγευμα, καθὼς διάβαζα κοντὰ στὸ παράθυρο, ἄκουσα φωνές, κακό, καὶ διέκρινα τὴ φωνὴ τῆ· Μεντέ, τῆς καμαριέρας μου, τοῦ πιστοῦ μου Γιούσσου καὶ κάποια ἄλλη... Εἶχε γοῦστο νὰ ἤταν ἡ Μαρία-Τερέζα; ἐκεῖ πῆγε εὐθὺς ὁ νοῦς μου.

Ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα μοῦ παρουσιάστηκε, ἀλήθεια, ἕνα ἀρκετὰ κωμικὸ θέαμα.

Μιὰ χονδρὴ, πολὺ χονδρὴ κυρία, μ' ἀσπρισμένα μαλλιά, πού, βέβαια δὲν θὰ τὴν ἐγγνόριζα ἂν δὲν τὴν εἶχα 'δῆ τὴν προηγουμένη. Ἀπὸ πίσω της φαίνοταν οἱ φάτσες τῆς Μεντὲ καὶ τοῦ Γιουσσου, πού, ἐπειδὴ δὲν κατώφθασαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν κ. Ντιουσσατελιέ, εἶχαν ἔλθῃ κι' αὐτοί, γιὰ νὰ μοῦ δείξουν τάχα, μὲ τὴν παρουσία τους, ὅτι ἐξετέλεσαν, πιστὰ ὅσο μπόρεσαν, τὴν ἐντολή μου νὰ μὴ δέχονται κανένα, ἂν πρῶτα δὲν μὲ ρωτοῦν...

Ἡ κ. Ντιουσσατελιὲ ἦταν κατακόκκινη καὶ χρειάσθηκε ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἐγὼ στεκόμουν ὄρθιος, περιμένοντάς τη νὰ μιλήσῃ καὶ καμώθηκα πὼς ταχα δὲν τὴν ἐγνώριζα.

— Ἄχ,ἀγαπητέ μου κύριε,συγχωρῆστε με... Μόλις ἀναπνέω καὶ στάζω ἀπ' τὸν ἰδρῶτα... Χρειάσθηκε ν' ἀγωνισθῶ ἕνα τέταρτο μὲ τοὺς ὑπηρέτες σας. Διάβολε, τόση τυφλὴ ὑπακοὴ σ' ὅ,τι διατάξατε!... Ἀλλά, βλέπω, δὲν μ' ἀναγνωρίζετε. Καλὲ δὲν εἶμ' ἐγὼ ἡ κυρία Ντιουσσατελιέ; Ἡ μητέρα τῆς ὑποκομήσης ντὲ Σαίν-Ζερύ;

Ὑποκλίθηκα κ' εἶπα ἕνα-δυὸ τυπικὰ λόγια. Ὁ Γιοῦστος κ' ἡ Μεντὲ στεκόταν ἀκόμα ἐκεῖ, σὰν νὰ περίμεναν νὰ διατάξω νὰ ξανακατεβάσουν διὰ τῆς βίας τὴν κυρία. Τοὺς ἔκανα νόημο νὰ μᾶς ἀφήσουν.

Σὰ μείναμε μόνοι ἡ κοντόχονδρη κυρία ξανάρχισε νὰ λέγῃ:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, ἀγαπητὲ κύριε, τὴν χαρὰ μου ποὺ σᾶς βλέπω... Τόσον καιρό, τέσσαρα χρόνια τώρα, ἔχω νὰ σᾶς δῶ! Τέσσαρα, δὲν εἶνε; Τριάμισι; τὸ ἴδιο κανει... Ξέρετε ὅτι ἀλλάξατε; Εἶσθε πάντα κομψὸς νέος (ἡ ἡλικία μου μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σᾶς τὸ 'πῶ, δὲν εἶν' ἔτσι;)...μόνο ποὺ πήρατε ἕνα ὕψος πιὸ σοβαρὸ —πῶς νὰ σᾶς πῶ...— εἶσθε τώρα πιὸ ἄνδρας... Ὦ βέβαια θὰ εἴχατε ἐπιτυχίες στὸ Παρισι, φαντάζομαι...

Δὲν εἶπα λέξι. Κ' ἐξακολούθησε:

— Ὅσο γιὰ μᾶς, κύριέ μου, δὲν περάσαμε καθόλου καλὰ τα τρία αὐτὰ χρόνια. Δὲν μιλῶ γιὰ τὸν ἄνδρα μου, ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ἔτσι οὔτε ἀλλοιῶς, δὲν τὸν νοιάζει γιὰ τίποτε, τόσο εἶνε ἀπορροφημένος μὲ τὶς μελέτες καὶ τὶς ἐφευρέσεις του... Ἀλλὰ ἡ κόρη μου, ἡ μονάκριβή μου κόρη... ἄ! κύριε ντὲ Περιού!

Ἡ ἀληθινὴ λύπη δὲν εἶνε ποτὲ γελοία... Ὅταν πρόφερε τὶς τελευταῖες λέξεις κ' εἶδα νὰ τῆς τρέχουν τὰ δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια, δὲν μοῦ φάνηκε καθόλου γελοία ὅπως πρίν. Δὲν εἶχε τάχα κι' αὐτὴ κᾶτι ἀπ' τὸ παρελθόν μου; Ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο εἶχε γνωρίσει τὶς ἀγαπημένες μου νεκρές, καὶ θὰ τὶς θυμόταν, βέβαια, γιὰ νἄρῃ νὰ μὲ 'δῇ. Ἔπειτα ἡ ἀνάμνησι τῆς Βαλεντίνας, ποὺ μοῦ θύμιζε, μοῦ ἤταν ἀπ' τὶς πιὸ ζωηρὲς ποὺ συγκρατοῦσε ἡ μνήμη μου ἀπ' τὰ παιδικά μου χρόνια... Ρώτησι: «— Μὰ εἶνε ἄρρωστη ἡ κυρία ντὲ Σαίν-Ζερύ;

— Ἄρρωστη...ὄχι.. ἀλλὰ δυστυχισμένη, μαραμένη... Πῶς νὰ μὴν εἶνε; Λεπτὴ φύσις ὅπως αὐτή, ψυχὴ ἐκλεκτή, πλασμένη νὰ ζῇ σ' ἕναν κόσμο ὀνείρων, φανταστικόν, ποιητικόν...

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(44) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (44)

— Τηνέλλα μου! παιδί μου! εἶπεν ἡ κ. Ἀρώνη καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐπλησθῆσαν δακρύων.

— Τί κάνεις ἔτσι, ἀρχόντισσα, εἶπεν ὁ χωρικός. Κακὸ μήνυμα ἔστειλε ἡ Πρωτοηγουμένη; τί εἶνε;

— Μιὰ στιγμὴ νὰ σοῦ γράψω δυὸ λόγια νὰ τῆς δόσῃς. Κάθησε (τόσην ὥρα σὲ ἄφησα ὄρθιον καὶ θὰ εἶσαι κουρασμένος), κάθησε.

Καὶ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της διηυθύνθη εἴς τι δωμάτιον ὁπόθεν ἐπανῆλθε κρατοῦσα μίαν ἐπιστολήν.

— Θὰ τὴν ἰδῇς σὺ τὴν Πρωθηγουμένη;

— Ὄχι, ὁ πατέρας.

— Ἄ, καλά· τότε ἂς τῆς δόσῃ, τὸν παρακαλῶ, αὐτὸ τὸ γράμμα... Ἕνα ἄλλο ἤθελα νὰ σ' ἐρωτήσω. Ἔχει τώρα μέρος στὸ μοναστῆρι, ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ μείνῃ μιὰ βραδυά;

— Μπράβο.

Καὶ ὁ ἀφελὴς ἀγρότης προσέθεσε χαμηλώσας τοὺς ὀφθαλμούς:

— Μά... ἡ ἀφεντιά σ', ὄχι ἄνδρας...

— Ξέρω. Τίποτε ἄλλο. Εὐχαριστῶ.

***

Μόλις εἶχε λήξῃ ἡ ὀρθρινὴ δέησις τῶν καλογραιῶν, ἠκούσθη τὸ σιδηροῦν ρόπτρον τῆς πύλης κρουόμενον ἐρρύθμως τρίς. Οἱ βαρεῖς καὶ σύμμετροι κτύποι του ἀντήχησαν πενθίμως εἰς τὴν αὐγινὴν γαλήνην τοῦ μοναστηρίου καὶ ἡ ἠχὼ τοῦ λιθοκτίστου ἐπιμήκους προδόμου ἐπανέλαβε ἐξησθενημένως τὴν καθιερωμενην συνθηματικὴν κρούσιν, δι' ἧς ὁ γέρων φύλαξ, εἰς ὅλως ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, ὡς αὐτή, ἀνήγγελλε τὴν ἐπίσκεψιν ἄρρενος. Ἡ τοιαυτη ταξις δὲν παρεβλέφθη οὐδ' ὅταν, πρὸ ἐτῶν, ἡ θεοσεβεστάτη Ὄλγα, βασίλισσα τότε, εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν μονὴν μετά τινος τῶν τῶν ἰδίων της, μείρακος ἔτι. Καὶ νῦν εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς τοσον σπανίας ἐκείνης κρούσεως, αἱ μοναχαὶ ἀλληλοεκυτάχθησαν μεταξύ των καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐγκλεισθῶσιν εἰς τὰ κελλία των. Μόνη ἡ Πρωθηγουμένη δὲν ἐφάνη ἐκπλαγεῖσα καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν πύλην ν' ἀνοίξῃ καὶ ὑποδεχθῇ τὸν ἐπισκέπτην, περί τοῦ ὁποίου ὅλαι αἱ ἄλλαι μονοχαὶ οὐδὲν ἐγνώριζον.

Ἡ ἡγουμένη Εὐσεβία, παρὰ τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας της καὶ τὸ ἐκπαγλον τῆς μορφῆς της, ἀπηύλαυεν ἀμερίστου σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν συναναχωρητριῶν της, διὰ γὰν ὑποδειγματικῶς ἄμεμπτον χρηστοήθειαν καὶ τὴν μετὰ τυφλῆς ἀφοσιώσεως ἐμμονὴν της εἰς τοὺς ἔκπαλαι αὐστηροτάτους κανόνας τῆς μοναστικῆς λιτότητος, ἐγκρατείας καὶ ἀποχῆς, οὓς ἐτήρει ἀπαρασαλεύτους ὡς ἱερὰν ὑποθήκην. Ἀλλ' ἡ γυνὴ δύναται ν' ἀρνηθῇ τὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου τούτου, ν' ἀποστῇ τῆς συγγενείας της, νὰ κατασιγάσῃ καὶ κατανικήσῃ τὰς ὁρμὰς τῆς σαρκός, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν περιέργειαν, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς σχέσεις τῶν ὁμοφύλων της! Καὶ ἡ περιέργεια, ἡ πονηρὰ περιέργεια, ἦτο ἐκείνη ἥτις ὤθησε τὴν ἀδελφήν της Εὐφημίαν νὰ σύρῃ προσεκτικὰ τὴν ξυλίνην κλίνην πρὸς τὴν θύραν της —βλέπουσαν κατὰ τὸν πυλῶνα καὶ ἔχουσαν ὑπερθεν μικρὸν φεγγίτην, διαρκῶς ἀνοικτόν—, νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῆς δρύϊνον κιβωτίδιον, ὅπερ τῇ ἐχρησίμευεν ὁτὲ μὲν ὡς ἀναλόγιον, κατὰ τὰς ὁλονυκτίους δεήσεις καὶ τὰς κατ' ἰδίαν προσευχάς, ὁτὲ δὲ ὡς σκευοσυλάκιον καὶ βιβλιοθήκη τῶν ἱερῶν βιβλίων της, καὶ ἀναβαίνουσα ἐπ' αὐτοῦ νὰ ἴδῃ ποῖος ἦτο ὁ ἐλθών, νέος; γέρων; εὐειδής; δυσειδής; καὶ πῶς ἡ Πρωθηγουμένη... Ἡ ἀμαρτήσασα μοναχὴ δὲν ἐφανταζετο ποτὲ ὅτι μὲ τὸ πρῶτον βλέμμα θὰ ἱκανοποίει πλήρως τὴν περιέργειάν της καὶ ὅτι θὰ μετενόει τόσον σκληρὰ διὰ τὴν ὑπόνοιαν ἥτις, πρὸς στιγμὴν ἔστω, ἐτάραξε τοὺς ἀκάκους διαλογισμούς της, ὑπόνοιαν δὲ κατὰ τῆς Πρωθηγουμένης, τῆς ἁγίας ἐκείνης γυναικός. Διότι ὁ ἐπισκέπτης ἦτο λευκοπόλιός τις πρεσβύτης, στηριζόμενος εἰς τὴν βακτηρίαν του καὶ ὑποβασταζόμενος ὑπὸ τοῦ φύλακος.

— Μεγάλη ἡ ἀξίωσίς μου, γέροντα, εἶπεν ἡ Πρωθηγουμένη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμένους πρὸς τὸ στῆθος, καὶ μεγάλη ἡ ἀνάγκη ὁποῦ μὲ ἔκαμε νὰ προστρέξω εἰς τὴν πεῖραν καὶ τὴν σοφίαν σας.

— Χρέος μου, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ ἠκολούθησε τὴν Πρωθηγουμένην εἰς τὸ κελλίον τῆς Τηνέλλας.

***

— Κόρη μου, δὲν εἶνε τίποτε· θέρμες, θὰ σοῦ περάσουν. Ἂν ἤξευρα ὅτι ἤτανε αὐτὸ δὲν θ' ἀνέβαινα. Θὰ σοῦ στείλω ἕνα φάρμακο γιὰ τὸν πυρετὸ (ἀγάλι' ἀγάλια θὰ τὸν κόψῃ ἐντελῶς), καὶ κᾶτι ἄλλο ποὺ θὰ εἰσπνέῃς καὶ θὰ σοῦ παύσῃ ἡ δύσπνοια ποὺ λέγεις. Νὰ παύσῃς ὅμως νὰ συλλογίζεσαι καὶ νὰ λυπῆσαι. Πρέπει ἀπολύτως.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΚΑΤΑ ΛΑΘΟΣ

— Μὴ θυμώνῃς ποὺ σὲ ξύπνησα ἀγάπη μου...

— Νὰ θυμώσω, ποῦ κοιμᾶσαι, ἀφ' ὅτου ἔπεσες ὡς τώρα!...

— Δὲν εἶμαι καλά...

— Τότε γιατί ἤρθες;

— Σὲ καλό σου, γυναῖκα! Ἐμένα μοῦ πονεῖ ἡ κοιλιά μου καὶ σὺ μοῦ λὲς γιατὶ ἤρθα σπίτι μου...

— «Σπίτι σου»; Δὲν εἶσαι στὴ σύγκαλά σου! Μήπως εἶσθε μεθυσμένος ἀκόμα, κύριε;

— Ναί, διάβολε. ἐκεῖνος ὁ Ντυπόν· πιέ, πιέ... μ' ἔκανε στουπί· ἐπειδὴ βαστάει αὐτός, θαρρεῖ... Ὤχ! Ξεζαλίστηκα τώρα, ἀλλ' ἔχω κᾶτι πόνους... Δόσε μου λίγη μέντα, σὲ παρακαλῶ, γυνοικούλα μου, μὲ συγχωρῇς, δόσε μου λίγη μέντα...

— Τί μέντα κι' ἀηδίες, κουβεντιάζεις ἐκεῖ τώρα. Δὲν εἶνε φαρμακεῖο, κύριε, τὸ σπίτι μου. Δὲν ἔχω!

— Πῶς, εἶνε μέσ' στὸ συρταράκι τοῦ κομμοδίνου· προχθὲς ἀγόρασα καὶ τῶβαλα ὁ ἴδιος...

— Ἐ! κύριε! Καταλαβαίνετε ἢ ὄχι; (ξῶον) Δὲν εἶσθε σπίτι σας ἐδῶ, εἶσθε σπίτι μου! σπί-τί-μού, καταλαβαίνετε;

— Σπί-τι-σας; Καὶ ποιὰ εἶσθε σεῖς;

— Τουτίς, μὲ λέγουν.

— Καί... καλά... Πῶς βρέθηκα ἐγὼ ἐδῶ;

— Ἐμένα ρωτᾶτε; Χυτήσατε, σᾶς ἄνοιξα, γδυθήκατε, πέσατε στὸ κρεββάτι... Εὐτυχῶς δὲν μ' ἀφήσατε νὰ περιμένω καὶ πολύ, γιατί ἀρχίσατε εὐθὺς νὰ ροχαλίζετε κι' ἄμα εἶδα.., κοιμήθηκα κ' ἐγώ...

— Πῶς; ἀντὶ νὰ πάω σπίτι μου ἦρθα σὲ σᾶς; Πώ! πώ! Καὶ τί θὰ 'πῇ ἡ γυναῖκα μου, ἔ; Δὲν μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ τί θὰ 'πῇ ἡ γυναῖκα μου; Καὶ τί θὰ τῆς 'πῷ ἐγώ; Ὅτι μπιομπάντεψα!

— Ὦ; γι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶνε ἀπολύτως ἥσυχη...

— Μὰ εἶμαι παντρεμένος, κυρία!

— Καί; Δὲν πιστεύω νὰ ροχαλίζουν μονάχα οἱ παντρεμένοι, ἐνῷ ἐσὺ δὲν ἔκανες τίποτε ἄλλο ἀπ' αὐτό.

— Ἀ! Ὥστε, τοῦλάχιστον, δὲν ἀπάτησα τὴν γυναῖκα μου...

— Φεῦ! κύριέ μου, δὲν πιστεύω νὰ κοιμηθῆκατε ποτὲ ἡσυχότερος ἀπὸ συζυγικό σας κρεββάτι...

— Διάβολε, καὶ πρέπει νὰ φύγω! δὲν προφθαίνω...

— Μπά, γι' αὐτὸ στεναχωριέστε! Ἔρχεσθε αὔριο...

— Μμμ., θὰ μπορέσω τάχα;

— Τότε, μετὰ μιὰ ἑβδομάδα, ἕνα χρόνο, ὅποτε μπορέσετε (δὲν θὰ μπορέσετε ποτὲ δηλαδή, ἀλλ' ἄς εἶνε...)

Maurice Level

Ἡ Πέμπτη κλήρωσις τοῦ Λαχείου ὑπὲρ τοῦ Ἔθν. Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων τῆς Ἑλλάδος γενήσεται τὴν 30 Δ)βρίου 1919 (13 Ἰανουαρίου 1920).

Σύνολον κερδῶν δρ. 200.000

Μέγα κέρδος » 80.000

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c.p. μὲ δεσποινίδας καὶ νέους μορφωμένους. Τρωμένη καρδία, Λαῦκος Βόλου.

— Μικροτρελλοζωοτροφήρα τὸ γράμμα σου ποῦ ἔλαβα διεύθυνσιν δὲν εἶχε· πληγὲς μοῦ ἄνοιξες στὴν καρδιὰ ποῦ γιατρὸς δὲν μπορεῖ νὰ τῆς γιατρέψῃ. Νελάλης.

— Πριγκήπισα μου ἀρίων ἀποκρούομεν τὴν προσφορὰν σου, καθότι μουλαρίων τρέχετε πολύ. Zalamoit—S. M. Σέρλοκ Χόλμς Ἀθηνῶν, γιὰ νὰ μὴ φυτρώνῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸν σπέρνουνε. Κ. Δ. Μέλι. μέλι! καὶ ἂν σὲ δάγκωσε σκύλος, ἐμένα τί μὲ μέλλει; Παιδὶ ἀμύνης ἀρχηγὸς ὀφθαλμοῦ Ντετεκτίφ.

— Ἄλτ! attention καὶ πρώτην φορὰν εἰσερχομένη εἰς τὸ ἀνθοστόλιστο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσω c.p. μὲ νέους· γράψατε Ἰάνθη p.r. Βόλος.

— Ἀπαρηγόρητε ὀρφανέ, Μαῦρε Ἰππότα, Τρελλὸ μαθητάκι δηλώσατε ὑποταγὴν ἄλλως ἀποκαλύπτεσθε εἰς ὅλα τὰ περιοδικὰ τοῦ κόσμου Ἰάνθη.

— «Ὀφθαλμὸς Ντετεκτὶφ» ἀπωλέσθη ἐν Ζαππείῳ ἠθικῇ... μήπως... παραθερίζουσαι Ἀρσακειάδες... ἀνεκαλύψατε. Πριγκήπισσα τῶν μουλαρίων.

— «Ἀνυπόφορο κουνοῦπι» ἔστι ὀφθαλμὸς Ντετεκτὶφ ὃς τὰ παντ' ὁρᾷ. Ἀντάλ-Οὔζα.

— Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχομένη εἰς τὸ κομψὸν σαλονάκι «τῆς «Σφαίρας» ἀνταλάσσω c.p. καὶ ἐπιστοκὰς προτιμῶνται στρατιωτικοί· «Κῦμα Βοσπόρου» Κων)πολιν p.r.

— Ἄλτ! νέος εὐήλιος ζητεῖ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν καὶ c.p. μετὰ δεσποινίδων 17—20 ἐτῶν ἐκτάκτου καλλονῆς· τελικὸς σκοπὸς ἀποκατάστασις. Προτιμῶ Καλαμῶν, Τριπόλεως, Γαργαλιάνων, Πατρῶν, Φιλιατρῶν· γρά ψατε, «Μαγεμένη καρδιά», Βυτίνα-Τριπόλεως.

— Ἀνταλλάσσω c.p. καὶ φωτογραφίας παγταχόθεν· προτιμῶ δεσποινίδας. Χρῆστος Σαλταμπάσης, Μεσολόγγιον.

— Εἰς τὴν ἐγκαταλείψασαν τὸ χωρίον μας καὶ ἀναγνώστριαν «Σφαίρας» εὔχομαι κατευόδιον. «Τὸ ἄνθος τοῦ Μαΐου» Σκάλα Ὠρωποῦ.

— Ἀδερφάκι μπράβο σου! Ὄχι μόνον κοπανίζεις ἀέρα ἀλλὰ καὶ καβουρντίζεις βλέπω! «Ἀνυπόφορο κουνοῦπι».

ΕΩΣ ΣΑΣ ΘΕΛΩ! Ὅποιος μπορέσῃ νὰ βρῇ καὶ νὰ μοῦ ὑποδείξῃ, μὲ τὴν διεύθυνσίν του, ἐντὸς τῶν Ἀθηνῶν, μ π α κ ά λ η ἀ δ ύ ν α τ ο ν, θὰ ἔχῃ ὡς βραβεῖον 10 δραχμὰς καὶ 12 c.p τῆς ἀρεσκείας του, ὑπὸ τὴν ἐγγύησίν τῆς «Σφαίρας». Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μπακάλης αὐτὸς πρέπει νὰ τὸ ᾖ ὡς ἐπάγγελμα ἐδῶ καὶ 10 χρόνια, νἄχῃ δι ὁ του μπακάλικο καὶ νὰ μὴν ὑπῆρτησε στὸν στρατό.

Παιδὶ Ἀμύνης Γραφεῖα «Σφαίρας»

Σημ. «Σφαίρας» — Νὰ τελοσπάντων καὶ μιὰ ἔξυπνη ἐρώτησις!

— Ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς μὲ δίδας. «Μυστηριώδης ἐραστής». p.r. Φιλιάταις Ἠπείρου.

— «Γαλανὴν Πειραιωτοπούλαν», μόνον c. p. ἀνταλλάσω· ἀναμένω. Ν. Νομικὸς p.r. Ἀθῆναι.

Λησταὶ Ὀλύμπου· Φαυλατά· αὐτὰ παθαίνουν ὅσοι... πᾶνε γιὰ μαλλί! Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι.

— Ἀναγνώστριαι, ἄλτ! Πυροβολητάκι ἄρτι ἀφιχθὲν τοῦ μετώπου αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν c.p. καὶ ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων εὐπαιδεύτων πρὸς ἀπόκτησιν καλῆς φίλης. Γράψατε Μένιον Γκρεσσὸ p.r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσω c.p. μετὰ δεσποινίδων προτιμῶ ἐξ Ἀμαρουσίου ὅπου μὲ φέρουν παλαιαὶ ἀναμνήσεις γράψατε Μ-ήλ Κ-ην p.r. Ἀθήνας.

— Νεαρὸς ὑπαξιωματικὸς ἀλληλογραφεῖ μετὰ δίδων παγταχόθεν «Μυρωμένη Γλάστρα» 2ον Σύν)μα Ἱππικοῦ Μικρὸν Ἐπιτελεῖον Τ.Τ. 900.

— Ἔφεβρος ἀνθ)ρὸς ὑπηρετῶν ἐν μετώπῳ αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων παγταχόθεν A.N. 1ον Σύν)μ.,3ον Τάγμα.Τ.Τ. 907 Μέτωπον.

— Νηηῆδα· ἐπιστολήν σου ἔλαβον ἀπήντησα ὡς γράφεις· ἐπιταχύνατε ἀπάντησιν Λέων Κέας.

— Ἀέρα στοὺς «Λησταὶς Ὀλύμπου» οἵτινες εἶναι τέσσαροι τυπογράφοι. «Ἀρχηγὸς Δαιμόνων» Λάρισσα.

— «Φιλέρημος Ἀηδών» τὸ γλυκοκελάδημά σου ἔχασα. Γιατί; Παράδεισος. «Ξενητεμένο Πουλί».

— Χρυσάγην. Ἀπὸ τὸ Κ.Ε.Σ. σὲ εἶδα στὸν Ο.Α. τώρα στην Η.Δ.Σ. γράψε μου σχετικῶς. Χρυσαυγῆν. Ἔως ἐκεῖ; Γιατί; Κ. Παρίνης

— Δεσποινίδα Φ-λαν-. Μὴ πολυκοπιάσεις μὲ τὰ ναυτάκια,γιατὶ θὰ ξαναρρωστίσῃς πάλι, καὶ δὲν ἀνακατεύομαι ποιά. «Ἄγγελος τῆς Ἀ,άπης».

Σὺ ποὺ μοῦ πῆρες τὸ νοῦ καὶ τὴν καρδιά γύρισε καὶ δές με πῶς σ' ἀγαπῶ τρελά.

Σένα προσμένω μόνο νὰ μοῦ γιάνῃς τὴν πληγὴ χρυσοστεφανωμένη μου γλυκειά μου Ἀγγελική.

«Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης»

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ ἀπαξάπαντας, προτιμῶ καλλονάς· εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Κλεονίκη Ἀδαμοπούλου p r. Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c.p. μὲ ἀπαξάπαντας, προτιμῶ ξεύγη εἰς ψευδώνυμα σιγῶ. Μαρίκα Ἀλιφέρη p.r. Ἀθήνας.

— Ἡρακλειώτισσαις ἄλτ! ζητῶ ἀλληλογραφίαν· σκοπὸς γνωριμία, φιλία, ἀποκατάστασις· γράψατε· Ἐμμανουὴλ Κυδωνάκην ἔμπορον· Ἅγιος Ἰωάννης—Ἱερὰ Πέτρα.

ΞΟΔΕΥΕ

ὀλιγώτερα ἀπὸ ὅσα ἐσοδεύεις. Αὐτὸ εἶνε τὸ κλειδὶ ποὺ ἀνοίγει τὸν δρόμον πρὸς τὸν πλοῦτον

Χρειάζεται ἀκόμη ἡ τέχνη τοῦ νὰ ἐκλέγῃ κανεὶς καὶ τὴν καλλιτέραν τοποθέτησιν διὰ τὰ περισσεύματά του, ἀλλὰ ὅσο γι' αὐτὴν ὅλος ὁ κόσμος ξεύρει ὅτι ἄλλη καλλιτέρα δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ Ἔντοκα Γραμμάτια.

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑ

ΑΝΤ. ΞΥΝΑΡΙΟΥ

Στερεότης, κομψότης, τιμαὶ ἀουναγώνιστοι (Κεραμεικοῦ 19).

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

Μήτηρ καὶ κόρη ἦσαν τόσον ἀγαθαὶ καὶ τόσον φιλάνθρωποι, ὥστε αἱ πτωχότεραι γυναῖκες τοῦ χωρίου καὶ αἱ ἀσχημότερα καὶ νεάνιδες ὄχι μόνον δὲν τὰς ἐφθόνουν διὰ τὰ πλούτη των καὶ τὸ ὑπέροχον κάλλος των, ἀλλ' ἐξ ἐναντίας τὰς ἐλάτρευον. Ἐκεῖνο δὲ τὸ πένθος τὸ μυστικόν,τὸ ὁποῖον ἡ Μάρω ἐφύλαττεν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς της, τὴν καθίστα συμπαθητικωτέραν. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας μάλιστα εἶχε καταστῇ ἀντικείμενον ἰδιαιτέρων συμπαθειῶν διότι, ἀπὸ ἑβδομάδος εἶχε κατακειμένην βαρέως ἀσθενῆ τὴν μονογενῆ της κόρην. Διὰ τοῦτο, μόλις τὴν εἶδον, ἔδραμον πρὸς αὐτὴν αἱ κόραι τῆς Ἀρτοτίνης.

Πρώτη τὴν ἐπλησίασεν ἡ Δέσπω καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος τῆς εἶπε:

-- Ἡ Κρουστάλλω μας τί κάνει; Δὲν ἔγειαγεν ἀκόμα;

— Εἶνε καλὰ τώρα καὶ σᾶς χαιρετᾶ, κορίτσια, ἀπήντησε μὲ φωνὴν θωπευτικὴν ἡ κυρὰ Στάθαινα.

— Ἐσηκώθηκε; ἠρώτησεν ἡ Ρηνιώ.

— Τώρα καὶ τρεῖς ἡμέρες... ἀλλ' εἶνε ἀδύνατη ἀκόμα.

— Καὶ πῶς δὲν ἦλθε νὰ μᾶς 'δῇ ἠρώτησεν ἡ Τασοῦλα.

— Σήμερα πρωτοβγῆκεν, ἀπεκρίθη ἡ κυρὰ Στάθαινα.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησαν αἱ χωρικαὶ μεταὶ προφανοῦς χαρᾶς ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς σωτηρίας τῆς φίλης των· καὶ προσέθηκαν ἀμέσως:

— Βγῆκε ἔξω; καὶ ποῦ πήγατε;

— Πήγαμε στὴν ἐκκλησιά, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Στάθαινα καὶ ἀκούσαμε τὸν δρ"ορ· καὶ ἀφοῦ ἐλειτουργήθηκε ἐγύρισε στὸ σπίτι γιατ' ἤτανε κουρασμένη.

— Καὶ τώρα ποῦ πηγαίνεις κυρὰ Στάθαινα, μὲ τὶς δυὸ λαμπάδες;

— Πηγαίνω στὸν Ἅη-Λιά· τὶς εἶχα τάξει γιὰ τὴν ὑγείαν τ

ΕΥΘΥΜΑ-ΠΕΡΙΕΡΓΑ-ΠΟΙΚΙΛΑ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τσαχίοτ' ἕν' αὐτοκίνητο
μ' ἕνα φτωχὸ γαϊδοῦρι,
καὶ στὰ καλὰ καθούμενα
τοῦ ξέγδαρε τὴ μούρη.
Μὰ σὲ μιὰ στήλη σκόνταψε
μὲ σκνῖπα τὸν σωφέρη,
κ' ἐτσάκισε τὰ μοῦτρα του
ἡμέρα — μεσημέρι!

Τὴν ἴδια μέρα λύσσαξε
καὶ μιὰ ἄμαξα τρεχάτη,
καὶ μιᾶς γριᾶς ἀκροθιγῶς (!)
τῆς ἔσπασε τὴ πλάτη.
Ἂν πῆτε δὲ καὶ γιὰ τὰ τράμ,
Θεὸς νὰ μᾶς φυλάῃ!
Ἀνθρώπουν τάχα ἢ τραγιὰ
δεμένα κουβαλάει;

Μὰ νά! καὶ τὰ βελοσιπὲτ
τρέχουν χωρὶς ἐμπόδια...
Αὐτὰ δὲν κόβουν ἄνθρωπο,
κόβουν ἁπλῶς... τὰ πόδια!
Μόν' τὸ Θεριὸ τῆς Κηφισιᾶς
σέέργεται ἄνου-κάτου
καὶ πάει ὅλο κόβωντας...
... τὰ δρομολογιά του!

Ὁ Κλεάνθης

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2.)

Μ. Π. Η.—Συντηρητικότης, εὐστάθεια, δυσκαμψία, θέλησις, ἰδοὺ τί σᾶς χαρακτηρίζει. Ἀλλὰ κάποιος σκεπτικισμὸς ἐπικρατεῖ εἰς τὴν γραμμήν σας, ὁ ὁποῖος δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σᾶς κρατῇ εἰς μίαν διαρκῆ ἀνησυχίαν, σὰν νὰ ἔχετε χάσῃ τὰ γερά σας. Διατί;

Λολώμ Πεννιές.—Ὅλα καλά, ἀλλ' ἡ μεγάλη σας εὐπάθεια σᾶς κάμνει νὰ εὑρίσκεσθε εἰς μίαν διαρκῆ ψευδαισθησίαν, ὡς εἰς μόνιμον κατάστασιν. Οὕτω εἶνε δυνατὸν νὰ νομίζετε ὅτι ἀγαπᾶτε, ἐνῷ ἁπλῶς ἐπιθυμεῖτε, νὰ νομίζετε ὅτι ὑποφέρετε χωρὶς νὰ χετε ἀπολύτως τίποτε. Καταπολεμήσατε—μόνος σας δὲ—αὐτὴν τὴν νευροπάθειάν σας ἀπὸ τώρα, πρὶν ἢ ἀποβῇ ἀθεράπευτος καὶ τυραννικὴ καὶ ἀλλοιώσῃ τὸν χαρακτῆρα σας. Καὶ μιὰ ἄλλη συμβουλή: δὲν βλάπτει νὰ εἴσθε ὀλιγώτερον τίμιος... Γιατὶ σεῖς εἴσθε πολύ.

Μαχαβαράτα.—Τὶ νὰ σοῦ γράψω, κύριέ μου, ἀφοῦ εἶσαι ὁ μόνος ποὺ συνήντησα ὡς τώρα νὰ ξεύρῃ ὁ ἴδιος καλὰ καὶ περίκαλα τὸν χαρακτῆρα του, χάρις εἰς μίαν ἐσωτερικότητα καὶ τὴν ἐξοικείωσιν ποὺ σᾶς ἔδοσε ἡ μελέτη εἰς τό ν' ἀκούετε τὴν «ἔσω φωνὴν». Ὅσο γιὰ τὴν ἀνησυχία, ποὺ μοῦ γράφετε, εἶνε γνώρισμα τῆς ἐποχῆς μας, ἐποχῆς ἐπωδύνου κυοφορίας νέων ἀξιῶν. Ἔχασα, δυστυχῶς, εἰδ' ἄλλως θὰ σοῦ ἔστελνα ἕνα τεῦχος τῆς «Revue graphologique», εἰς ἄρθρον τῆς ὁποίας θὰ εὕρισκες τὴν περίπτωσίν σου.

Ἡ Πυθία

MONSTPUM

Παρακαλῶ, κυρίες μου διόλου μὴ ξαφνισθῆτε!
Δὲν εἶνε τίγρις νὰ σᾶς φάῃ, ἢ λύκος νὰ σκιαχθῆτε.
Δὲν εἶν' αὐτός, λόγῳ τιμῆς, ὁ ἄραχλος ὁ Χάρος,
μπορεῖ νὰ εἶνε τὸ πολὺ τοῦ Χάρου ὁ κουμπόρος.

Εἶνε ἕνας ἀντιπρόσωπος
σοφὸς τῆς Βουλγαρίας ὀνόματι Φασσαριώφ,
τοὐ ἐστι... φασσαρίας!
Τὸν στείλαν στὸ Συνέδριο
μ' ἕνα ὑπόμνημά του κ' ἐπῆρε τὴς κουμπούρες του
νὰ πῇ τὰ δίκαιά του.
Μά, ἐκ παρεξηγήσεως, τὸν πῆραν γιὰ θερίο,
καὶ λίγο νὰ τὸν κλείσουνε στὸ θηριοτροφεῖο!
Κι' ἂν δὲν ἀξίζῃ ἕναν παρᾶ
ἡ ἄγρια φάτσα ποὺ χει,
γδόρτε του τὸ τομάρι του
καὶ κάμ' τε το τσαροῦχι.

Βουλγαρόφιλος

ΖΩΝΤΑΝΟ ΠΡΑΓΜΑ!

(Στὸ ἀτελὲς ἑνὸς ζωγράφου)

— Τί τυχεροὶ ποὺ εἶνε μερικοί, ἀλήθεια...
— Γιατί; ἀπὸ ποιὰ ἀφορμὴ τὸ λές;
— Δὲν εἶδες: Τὸ αὐτοκίνητο ἑνὸς ἐφοπλιστοῦ πλάκωσε κάποιον...
— Ἄ, τὸν καϋμένον!
— Αὐτὸς καϋμένος; τί τοῦ ἔκανε; τοῦ στραγγούλισε μονάχα τὸ πόδι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ γίνῃ σκάνδαλο τοῦ ἔδοσε τὶ θαρρεῖς; ἑκατὸ χιλιάδες δραχμές!
— Χίιι! Δὲν ἦταν νὰ μὲ πλάκωνε ἐμένα!
— Ὅρσε μοῦτρα γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες! Δὲν πᾶς λέω νὰ κρυφθῇς, διαόλου σουσουράδα!
(Ἀκούεται κτύπος στὴν πόρτα).
— Πάω ἐγὼ μέσα.
— Ναί· ἄκου· ὅποιος καὶ νᾶνε θὰ τὸν τυλίξω, ξέρεις. Δὲν γίνεται ἀλλοιῶς προκοπή! (Ἐνῷ ἐκείνη χάνεται μέσ' στὸ διάδρομο, ποὺ ἕνας παλιομπερντὲς τὸν χωρίζει μὲ τὸ ἀτελιέ). Μήπως κουνιέσαι κ' ἐσύ, μόνο μοῦ κόλλησες σὰ τσιμπούρι...
(Εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας ἐμφανίζεται ἕνας κοιλαρᾶς μὲ χρυσὲς καδένες καὶ κλάκ).
— Σὺ εἶσαι ὁ ζωγράφος ποὺ κάθεται ἐδῶ μέσα; Ἐγὼ Μπερντάχης, ἔμπορος ἀποικιακῶν—θάχῃς ἀκουστά... Λοιπόν, ἐπειδὴ βιάζομαι (κάθεται),

ἔχω ἀκόμα κάτι ἐπισκέψεις, σὲ ὑψηλὰ προσώπατα... — Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ κάνῃς μερικὰ κάδρα. Τὶ ἔχεις φτιαγμένα· ἕτοιμα πᾶ νὰ 'πῇ, τὶ ἔργατα ἔχεις;
— Διάφορα σχέδια.
— Στὸ κεφάλι σου δηλαδή;
— Ὄχι· «ἔργατα», ἀλλὰ ὄχι τέλεια.
— Νὰν τὰ βράσω σὰ δὲν εἶνε τέλεια. Ἐγὼ θέλω τέλειο πρᾶμα καὶ μὲ ὡραῖες κορνίζες—πρὸ πάντων οἱ κορνίζες νᾶνε χρυσὲς καὶ πλατειὲς ὡς δυὸ πιθαμές...
— Ὅτι θέλετε, ὅπως σᾶς γουστάρει.
— Μὰ νὰ εἶνε ζωντανά! Νά! νὰ μοῦ κάνῃς πρῶτα-πρῶτα μιὰ θάλασσα, γαλάζια, καὶ μὲ κύματα· νὰ εἶνε φουρτούνα καὶ νὰ περνάῃ ἕνα παπόρι—ἴδιο ἰδιώτατο ὅπως εἶνε.—Τὰ κύματα ὅμως νὰ προσέξῃς, πολλὰ κύματα κι' ἂν μπορῇς κάνε καὶ μερικὰ ψάρια—θ λασσα ντέ...
— Ἔγινε πὲς αὐτό· ἄλλο!
— Μὰ ζωντανό, σὰ νᾶνε ἀληθινό. Θέλω ἀκόμα ἕν ἄλλο ποὺ νᾶνε ἕνας δρόμος, ἀπὸ 'δῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ χωράφια, σπαρτά, ποιητικό, κατα λαβαίνεις; καὶ μέσ' ἀπ' τὸ δρόμο νὰ περνῶ ἐγὼ μὲ τ' αὐτοκίνητό μου.
— Μπράβο! θέλεις νὰ εἶμαι κ' ἐγὼ κάτ' ἀπ' τ' αὐτοκίνητο, τᾶχατες πῶς μὲ πλάκωσες;...
(Μία φωνὴ ἀπὸ τὸ διάδρομο: —«ἐμένα»)
— Ἄει σὲ καλό σου χριστιανέ μου, γιὰ τζερεμέδες εἴμαστε;
— Εἶπα δηλαδὴ ἂν ἤθελες...
— Καὶ τρίτο σ' αὐτὸ σὲ θέλω—ἕνα μεγάλο κάστρο μ' ἕνα ὡραῖο κορίτσι...
— Σὰ ζωντανὸ κι' αὐτό!
— Ἐννοεῖται! Αὐτό τὸ θέλω ξέρεις... γιὰ τὴν γκαρσονιέρα μου.
— Χμ... ἔχω ἕνα τέτοιο κάδρο τελειωμένο, ἀριστούργημα, μόνο ἡ κορνίζα τοῦ λείπει.
— Πόσο;
— Τέσσερες χιλιάδες ἀκατέβατα!
— Βρὲ τὶ λές; Κάπου, δηλαδή, πενῆντα καντάρια ζάχαρη;
— Μορ' ἀξίζει αὐτὴ κ' ἑκατό! Καὶ τὰ μισὰ καπάρο καὶ στὸ χέρι!
— Καλά, νὰ τὴ 'δῶ, καὶ δὲν τὰ χαλᾶμε.
— Μιὰ στιγμὴ (Μπαίνει στὸ διάδρομο καὶ τοποθετεῖ στὸ βάθος τὴν Ἀγγέλα, κοντὰ σ' ἕνα στύλο).

— Βλέπεις λοιπὸν; (Ὁ κ. Μπερντάχης μένει ἔνεός) Αἴ; εἶνε ἢ δὲν εἶνε ζωντανή; Ἀριστούργημα!
— Αὐτὴ εἶνε κι' ἂν εἶνε (τὸ σωστὸ σωστό)· πόσο εἶπες; τὰ μισὰ καπάρο; δὲν γίνεται χίλιες πεντακόσιες;
— Ἄ! ἄ!
— Καλὰ καλὰ πάρ' τες... Πότε θὰ τὴν ἔχῃς ἕτοιμη; Σὲ καμμιὰ ἑβδομάδα;
— Σὲ μιὰ ἑβδομάδα! Τί, σφίξι σ' ἔπιασε;
— Ἐμ' νὰ στολίσω κ' ἐγὼ τὴν γκαρσονιέρα μου καὶ νὰ βρῶ μιὰ νόστιμη σὰν αὐτή...
— Δὲν μοῦ λές, ἂν εὕρισκες τὴν ἴδια ζωντανή, μὲ κρέας—κοὶ πιὸ ὤμορφη ἀκόμα, ἅμα θὰ καλοφάῃ καὶ θὰ καλοπιῇ—θὰ μοῦδινες πάλι ἐμένα τὶς τέσσερες χιλιάδες;
— Ἄκου λέει! ἀφοῦ σοῦ δίνω γιὰ τὸ κάδρο της καὶ δὲν θὰ σοῦ δόσω γιὰ τὴν ἴδια;
(Ἡ ἀπ' τὸ βάθος φωνή: «—Πάω»).
— Ἔλα καλὰ αὔριο θὰ τὴν ἔχῃς.

Π. Ναλέος

ΧΟΡΟΣ ΜΑΚΑΒΡΙΟΣ

Οἱ Μπολσεβικοι, γιὰ καλό, λέει, τῆς ἀνθρωπότης
κάναν ρεμούλα γενικὴ ἕνεκα ..τὴν ἰσότης!
κι' ἀφοῦ τὰ ρουβλια μέρασαν
τοῦ καθενὸς ἀφέντη,
παράτησαν κάθε δουλειὰ
καὶ τῶ πρωσαν στὸ γλέντι.
Καὶ κλέψε δῶ, κι' ἄρπαξε' κεῖ
κανεὶς τους δὲν δουλεύει,
μόν' ὅπου βρίσκει ἕτοιμα,
τρώει. πίνει καὶ χορεύει.
Μὰ σὰν ξεκάνουν τὰ φαγιά,
θὰ πέσῃ πελεκίδι,
θὰ φάῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλονα
ὡς ποῦ νὰ πῇς κρεμμύδι.
Κι ἀφοῦ ὁ ἕνας τὸν ἄλλονα
τὸν φάει γιὰ μπριζόλα,
θὲ νὰ τινάξουν ὅλοι τους ἀδελφικῶς τὰ κῶλα!

Ἀντιμπολσεβῖκος

Ἐφτανάδες

Κάποτε συγελήφθη ἕνας εὔζωνας δέρνων ἕναν τοῦρκον.
— Εὔζωνα γιατὶ τὸν δέρνεις;
— Μὶ ἔβρισε, κύριϊ ὑπουλουχαγέ.
— Καὶ τὶ ὕβρεις σοῦ εἶπε;
— Δὶν καταλάβινα, κύριϊ ὑπουλουχαγέ, τᾶλεγε Τούρκικα!..

Δημ. Σταμπάνης

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ἑρμῆν· Διεύθυνσιν ἔχουν εἰς τὰ γραφεῖα μας. Ἰάνθη Στείλατε καὶ τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας. Δ. Νιέντεν. Πρέπει νὰ τὸ στείλετε νὰ σᾶς γράψωμεν ἂν εἶνε δημοσιεύσιμον, ἀντίτιμον 10 λεπτὰ ἑκάστη λέξις. Ν. Κυριακόπουλον καὶ Δ. Παταβασιλ. Ὁ διαγωνισμὸς τῶν Album ἐτελείωσε. Θεόδ. Στυρόπουλον. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν, ἐὰν ὅμως ἀπωλέσθησαν στείλατε διεύθυνσιν καὶ ποῖα φύλλα θέλετε νὰ ξανασταλοῦν. Ν. Διαμαντόπουλον· Φαίνεται ὅτι θὰ ματαιωθῇ. Δαναόν Πολὺ καλά. Ἀπάχην Παρισίων. Θὰ συνεχίσῃ δραχ. τρεῖς καὶ 40, τὸ ἀντίτιμον εἰς χαρτονόμισμα. Κ. Μοτικίδην. Μόνον διὰ τὴν ἀξίαν τῶν κλισὲ ἀπαιτοῦνται δρ. εἴκοσι, διὰ τὴν «Σφαῖραν» στείλατε ὅτι θέλετε. Νὰ μᾶς γράψετε ὅμως ἂν θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὸ ὄνομά των ἢ μὲ ψευδώνυμον. Τ. Βλασίδην. Τὸ σταλὲν ἐδημοσιεύθη. Δύνασθε νὰ δημοσιεύετε ὅτι θέλετε ἔστω καὶ χωρὶς ψευδώνυμον Κ. Ἰωαννίδην. Πρὸς 20 λεπτὰ ἡ λέξις. Ε. Θεοδωράκην. Ἀργήσατε πολὺ νὰ ζητήσετε τὴν γνώμην του. Γ. Κοντελάκην. Ἔληξεν ο διαγωνισμός. Θ. Δαμαλᾶν. Στέλλονται τακτικὰ. Σ. Ἀποστολάκην καὶ Γ. Ἀγγελόπουλον. Ὁ ἴδιος ἄλλως καθάρισε τὴ φοιστανέλλα του.

Ἐλήφθησαν οἱ συνδρομαὶ τῶν κ. Β. Ζωάκου, Εὐαγ. Καναβοῦ, Ν. Κιλισοπούλου, Β. Βαρδακώστα. Γ. Τσιώμου, Β. Πετριγιάννη, Μαχαβαράτα, Β. Νικολάου, Ι. Γιαγιάννη, Γ. Σαράντη.

Η ΝΕΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἡ σύζυγος.— Ἄκουσε ἄντρα μου! Ἐγὼ θὰ τρέξω στὸ Σύλλογο ποῦ ἐσύστησαν ἡ παραμάνες. Καθὼς ξέρεις, μὲ διώρισαν γραμματέα. Ἔχομε σπουδαία συνεδρίασι σήμερα. Πρόκειται νὰ ὑπερτιμήσουν τὸ γάλα κλπ. Τὶ θὰ πῇ αὐτό! Ὅλα τὰ εἴδη ἀνέβηκαν μόνο τὰ βυζοστικὰ μήνανε στάσιμα. Ἔχε λοιπὸν τὸ νοῦ σου νὰ συγυρισθῇ καλὰ τὸ σπίτι, νὰ προσέξῃς τὸ φαΐ κι' ἂν ξυπνήσῃ ὁ μπεμπὲς κ' ἔχῃ καμωμένο τίποτε... νὰ τοῦ ἀλλάξῃς τὴς φάσκες...

Ὁ σύζυγος. Μὰ καλὰ ἡ παραμάνα;

Ἡ σύζυγος. Αὐτὴν θὰ τὴν πάρω μαζί μου. Εἶνε μέλος καὶ θὰ ψηφίσῃ!

Τύποις: Ἀθ. Δεληγιάννη. Ζήνωνος 2.